Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἀπὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας», καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐπάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 100. Ἑξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος | *Ἐν Ἀθήναις, 13 Σεπτεμβρίου 1930* | *Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 41*

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σταμάτησε καὶ γνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Τόμ. Ἔφτασε γρήγορα στὴν καλύβα τοῦ σκλάβου, καὶ σηκώνοντας τὴ μαγκούρα του, φώναξε ἄγρια:

— Κλεῖσ' τὸ στόμα σου παλιαράπη! Ποιὸς σοῦδωσε τὴν ἄδεια νὰ φωνάζεις τὴν ὥρα, ποὺ πρέπει νὰ κοιμᾶσαι; Πήγαινε γρήγορα νὰ κοιμηθῇς!

— Ναί, Μάσσα, ἀποκρίθηκε ὁ Τὸμ καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ μπεῖ μέσα στὴν καλύβα του.

Ἡ ἠρεμία του ἐρέθισε τὸ Λεγκρῆ. Πλησίασε καὶ χτύπησε μὲ λύσσα τὸν δυστυχισμένο σκλάβο στὸ κεφάλι καὶ στοὺς ὤμους.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, θὰ μοῦ κάνεις καὶ τώρα τὸ χαρούμενο;! τοῦ εἶπε.

Ἀλλὰ τὰ χτυπήματα ἔπεφταν τώρα πάνω στὸ κορμὶ καὶ δὲν ἔφταναν ὡς μέσα στὴν καρδιά. Ὁ Τὸμ ἔμεινε πάλι ἥσυχος κι' ὑποταγμένος, κι' ὁ Λεγκρῆ κατάλαβε ὅτι ἡ δύναμή του δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ ὑποτάξει αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Καθὼς εἶδε τὸν Τὸμ νὰ γυρίζει πάντα γαλήνιος στὴν καλύβα του, μιὰ ἀστραπὴ πέρασε τὴ διεφθαρμένη ψυχή του καὶ φώτισε τὴ συγείδησή του. Κατάλαβε ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸ θῦμά του στεκόταν ὁ Θεός, καὶ τότε ὁ ἄθλιος βλαστήμησε τὸ Θεό. Καὶ εἶδε πάλι μὲ λύσσα ὅτι καμμιὰ ταπείνωση, καμμιὰ ἀδικία, κανένας πόνος δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ λυγίσουν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν σκέπαζε μὲ τὸν ἥσκιο του ὁ Θεός!

Ἡ ψυχὴ τοῦ Τὸμ ξεχείλιζε ἀπὸ συμπόνια γιὰ τοὺς δυστυχισμένους τοὺς συντρόφους του, καὶ ὅταν ἔβρισκε εὐκαιρία πάνω στὶς δύσκολες ὧρες τῆς δουλειᾶς, προσπαθοῦσε νὰ βοηθεῖ τοὺς πιὸ ἀδύνατους καὶ τοὺς πιὸ ἀπελπισμένους.

«Ἀποφάσισα, στὸ λέω πάλι, νὰ σὲ σκοτώσω!»

Τὰ φτωχὰ κι' ἀποκτηνωμένα ἐκεῖνα πλάσματα δὲν κατάλαβαν στὴν ἀρχὴ τὴ διαγωγή του, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ σαλεύει μέσα τους κάποια χορδή, ποὺ ὥς τὰ τώρα δὲν εἶχε ἠχήσει. Σιγὰ κι' ἀνεπαίσθητα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ἐξαιρετικός, ποὺ ἦταν πάντα ἥσυχος κι' ἀμίλητος, ποὺ ἦταν πάντα ἕτοιμος νὰ σηκώνει τὸ φορτίο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δίχως ποτὲ νὰ ζητήσει μιὰ βοήθεια γιὰ τὸν ἑαυτό του, ποὺ στεκόταν πάντα παράμερα, κι' ἔρχόταν τελευταῖος στὴ διανομὴ τῶν τροφίμων κι' ἔπαιρνε τὸ λιγώτερο κι' ὅμως ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ μοιραστεῖ μὲ τοὺς ἄλλους αὐτὸ τὸ λίγο — ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ μέσα στὶς ψυχρὲς νύχτες τοῦ χειμώνα ἔδινε τὴ μοναδικὴ κουβέρτα του σὲ καμμιὰ ἄρρωστη γυναῖκα ποὺ γέμιζε τὰ πανέρια τῶν ἀδυνάτων, κινδυνεύοντας ν' ἀφίσει τὸ δικό του ἀδειανό, ποὺ ὑπόμενε τὴν καταδίωξη τοῦ τυράννου του, δίχως ποτὲ νὰ τοῦ ξεφύγει μιὰ βλαστήμια ἢ μιὰ βαρυγγωμιά — ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἄρχιζε σιγὰ-σιγὰ νὰσκῇ μιὰ παράδοξη ἐπίδραση ἀπάνω τους.

Ὅταν λιγόστεψε κάπως

ἡ δουλειὰ κι' ἔμεναν ἐλεύθεροι τὴν Κυριακή, μαζώνονταν ὅλοι τριγύρω του καὶ τὸν ἄκουγαν νὰ τοὺς μιλεῖ γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ Λεγκρῆ πολλὲς φορὲς τοὺς εἶχε διατάξει νὰ διαλυθοῦν, ἀλλὰ πάντα ἔβρισκαν μιὰ εὐκαιρία νὰ μαζευτοῦν πάλι κρυφὰ καὶ ν' ἀκούσουν τὰ παρήγορα λόγια, ποὺ μιλοῦσαν γιὰ Ἕναν λυτρωτή, γιὰ Ἕναν ποὺ συμπονοῦσε τοὺς δυστυχισμένους, τοὺς ἔρημους καὶ τοὺς ὀρφανούς!

Ἡ φτωχὴ σκλάβα, ποὺ κόντευε νὰ χάσει τὴν πίστη της ἀπὸ τὰ πολλὰ βάσανα, αἰστάνθηκε τὴν ψυχή της νὰ ζωηρεύει ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Ἐλπίδας καὶ τῆς Παρηγοριᾶς. Κι' ἡ ἴδια ἡ Κάσσου, ποὺ εἶχε γίνει πιὰ ὁλότελα ἄπιστη, αἰσθανόταν τώρα κάποια γαλήνη στὴν ψυχή της καὶ κάποιο μυστικὸ φῶς νὰ φωτίζει τὴ σκέψη της.

Ἡ Κάσσου, μέσα στὴ μεγάλη καὶ βαθειὰ ἀπελπισία της, εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐκδικηθεῖ τὸν τύραννό της, ὅποτε θὰ τῆς τύχαινε ἡ εὐκαιρία.

Μιὰ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι κοιμόνταν στὶς καλύβες τους, ὁ Τὸμ εἶδε ἄξαφνα τὸ πρόσωπο τῆς Κάσσου στὸ ἄνοιγμα ποὺ χρησίμευε γιὰ παράθυρο. Τοῦκανε νόημα νὰ πάει κοντά της.

Στὸ φῶς τῆς σελήνης, ὁ Τὸμ παρατήρησε ὅτι τὰ μαῦρα μάτια τῆς Κάσσου ἔλαμπαν μ' ἕνα παράξενο φῶς, ἐνῶ τὸν ρωτοῦσε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Τόμ, θέλεις νὰ ἐλευθερωθεῖς;

— Θὰ γίνει κι' αὐτό, μίς, ὅταν τὸ θελήσει ὁ Θεός.

— Μπορεῖς νὰ ἐλευθερωθεῖς κι' ἀπόψε, εἶπε ζωηρὰ ἡ Κάσσου. Ἔλα μαζί μου.

Ὁ Τὸμ δίστασε.

—Ἔλα! τοῦ ξανάπε σιγὰ-σιγά, κοιτάζοντάς τον στὰ μάτια. Ἔλα! Κοιμᾶται βαθειὰ τώρα καὶ δύσκολα θὰ ξυπνήσει. Ἡ πόρτα εἶν' ἀνοιχτή. Θὰ σοῦ δείξω τὸ δρόμο γιὰ νὰ μπεῖς. Θὰ βρεῖς μέσα ἕναν μπαλντά, ποὺ τὸν ἔχω ἀφίσει μέσα ἔπιτηδες... Ἂν εἶχα δύναμη, θὰ τὰ ἔκανα ὅλ' αὐτὰ μοναχή μου. Ἔλα.

—Ὄχι, μίς, αὐτὸ δὲ θὰ τὸ κάμω ἐγώ! ἀπάντησε ὁ Τόμ, πολεμώντας ν' ἀντισταθεῖ, ἐνῶ ἐκείνη τὸν τραβοῦσε μὲ ὅλα της τὰ δυνατά.

— Μὰ συλλογίσου λοιπὸν ὅλ' αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα πλάσματα, ποὺ μπορεῖς νὰ τὰ ἐλευθερώσεις! Θὰ φύγουμε ἀπὸ τοὺς ἔρημους κάμπους καὶ θὰ βροῦμε ἕνα μέρος, ὅπου νὰ ζήσουμε σὰν ἄνθρωποι. Ἔτσι ἔκαμαν κι' ἄλλοι. Ὅπου ἀλλοῦ, θὰ εἶναι καλύτερ' ἀπὸ δῶ!

— Ὄχι, ἀπάντησε πάλι σταθερὰ ὁ Τόμ. Ἀπὸ ἕνα κακὸ ποτὲ δὲ μπορεῖ νὰ βγεῖ ἕνα καλό.

— Τότε θὰ τὸ κάμω μοναχή μου! εἶπε ἡ Κάσσου κι' ἔκαμε ν' ἀπομακρυνθεῖ.

— Ὄχι, μὶς Κάσσου, εἶπε ὁ Τὸμ πέφτοντας στὰ πόδια της, στ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ποὺ πέθανε γιὰ μᾶς, μὴ δώσετε τὴν ψυχή σας στὰ χέρια τοῦ Σατανᾶ! Ὁ Κύριος δὲ μᾶς διδάσκει νὰ ἐκδικιόμαστε. Πρέπει νὰ ὑπομένουμε καὶ νὰ προσδοκᾶμε τὴν ἀπολύτρωση!

— Νὰ ὑπομένω! εἶπε ἡ Κάσσου. Ἀρκετὰ δὲν ὑπόμεινα ὥς τὰ τώρα, Καὶ τί δὲν ὑπόφερα καὶ τί δὲ γνώρισα! Κοίταξε τί ὑποφέρουν ὅλ' αὐτὰ τὰ φτωχὰ πλάσματα, ποὺ βλέπεις τριγύρω σου! Πρέπει νὰ τὸ κάμω, εἶναι χρέος μου! Ἤρθε ἡ ὥρα του πιά, θὰ τοῦ χύσω τὸ αἷμα!

—Ὄχι, ὄχι, φώναξε ὁ Τόμ, ὄχι, φτωχὸ πλάσμα ποὺ σὲ κυριεύει ὁ Διάβολος. Ὁ Κύριος δὲν ἔχυσε τὸ αἷμα τῶν ἄλλων, ἀλλὰ τὸ δικό του μόνο, γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς ἐχθρούς του. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίσει καὶ νὰ σὲ γλυτώσει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία αὐτή!

Ἡ ἐπιμονή του, ἡ γλύκα τῆς φωνῆς του καὶ τὰ δάκρυά του ἦταν σὰ δροσιστικὴ αὔρα γιὰ τὸ ἐρεθισμένο πνεῦμα τῆς γυναίκας, ποὺ βάδιζε πρὸς τὸ ἔγκλημα. Τὰ μάτια της ἔχασαν ξαφνικὰ τὴν ἄγρια λάμψη τους καὶ ψιθύρισε:

— Δὲ σοῦ τὸ εἶχα πεῖ ὅτι κακὰ πνεύματα μὲ κυνηγοῦν; Ἄ, μπάρμπα-Τόμ! Ἐγὼ δὲν ἔχω πιὰ τὴ δύναμη νὰ προσευχηθῶ. Δὲν ἔχω προσευχηθεῖ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πούλησαν τὰ παιδιά μου. Κι' ὅταν πάω νὰ προσευχηθῶ, ναοίθω τὴν ψυχή μου γεμάτη μῖσος καὶ δίψα γιὰ ἐκδίκηση.

— Δυστυχισμένο πλάσμα, εἶπε ὁ Τὸμ μὲ συμπόνια. Ὁ Σατανὰς ἤθελε νὰ σὲ σπρώξει στὴν ἁμαρτία. Γύρισε στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ποὺ παρηγορεῖ ὅλους τοὺς ἀπελπισμένους.

Ἡ Κάσσου δὲν μιλοῦσε. Δάκρυα φάνηκαν νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ χαμηλωμένα της μάτια.

— Δὲ θὰ μπορούσατε νὰ φύγετε ἀπὸ ἐδῶ, σὺ κι' ἡ Ἐμμελίνα, δίχως νὰ χύσετε αἷμα; τὴ ρώτησε ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμές.

— Θάρθεῖς καὶ σὺ μαζί μας, μπάρμπα-Τόμ;

— Ὄχι. Νὰ ἦταν ἄλλη φορά, θἀρχόμουν. Τώρα ὅμως ὁ Κύριος μοῦ ἔχει ἀναθέσει μιὰν ἀποστολὴ ἀνάμεσα στὰ φτωχὰ αὐτὰ πλάσματα. Θὰ μείνω καὶ θὰ κρατήσω τὸ σταυρό μου ἕως τὸ τέλος. Γιὰ σᾶς εἶναι ἄλλο πρᾶγμα, πρέπει νὰ φύγετε.

— Δὲν ξέρω ἄλλο δρόμο γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν ἐλευθερία, παρὰ μόνο τὸν τάφο, εἶπε ἡ Κάσσου. Καὶ τὸ πιὸ φτωχὸ ζῶο, καὶ τὸ πιὸ μικρὸ πουλὶ ἔχει τὴ φωλιά του. Ἀκόμα καὶ τὰ φίδια καὶ τὰ ἔντομα ἔχουν μιὰ τρύπα, ὅπου μπόροῦν νὰ κοιμηθοῦν ἥσυχα. Γιὰ μᾶς ὅμως δὲν ὑπάρχει πουθενὰ καταφυγή. Ὅπου καὶ νὰ πᾶμε, τὰ σκυλιά του θὰ μᾶς κυνηγήσουν καὶ θὰ μᾶς βροῦν. Ποῦ νὰ πᾶμε λοιπόν;

Ὁ Τὸμ σώπασε κάμποσες στιγμὲς κι' ὕστερα εἶπε:

—Ἐκεῖνος ποὺ ἔσωσε τὸ Δανιὴλ ἀπὸ τὸ στόμα τῶν λιονταριῶν καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν κάμινο, Ἐκεῖνος ποὺ περπάτησε πάνω στὰ κύματα καὶ ἐπρᾶυνε τὴ λύσσα τῶν ἀνέμων, Ἐκεῖνος ἔχει τὴ δύναμη νὰ σᾶς ἐλευθερώσει. Δοκιμάστε κι' ἔχετε τὶς ἐλπίδες σας στὸ Θεό.

Κάτι ποὺ μᾶς φαίνεται γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκατόρθωτο, ξαφνικὰ φωτίζεται μὲ ἕνα παράξενο φῶς καὶ γίνεται μονομιᾶς εὔκολο καὶ κατορθωτό.

Ἡ Κάσσου εἶχε λογαριάσει πολλὲς φορὲς ὅλα τὰ μέσα καὶ τὰ εἶχε βρεῖ ὅλα ἀκατόρθωτα. Τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτή, ἡ ψυχή της εἶχε ζωογονηθεῖ ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐλπίδα καὶ ἡ φυγή τῆς φαινόταν ἁπλὴ κι' εὔκολη.

— Μπαρμπα-Τόμ, θὰ φύγουμε! εἶπε ξαφνικά.

— Ἀμήν! ἀποκρίθηκε ὁ Τόμ. Ὁ Θεὸς ἂς εἶναι μαζί σας.

***

Στὸ σπίτι τοῦ Λεγκρῆ, κάτω ἀπὸ τὴ στέγη, ἦταν μιὰ σοφίτα γεμάτη παλιοσανίδες καὶ σπασμένα ἔπιπλα. Τώρα καὶ κάμποσα χρόνια, μιὰ σκλάβα ποὺ εἶχε πέσει στὴ δυσμένεια τοῦ Λεγκρῆ, εἶχε κλειστεῖ ἐκεῖ μέσα γιὰ κάμποσες βδομάδες. Τί εἶχε ἀπογίνει ἄραγε; Οἱ μαῦροι διηγόνταν σιγὰ-σιγὰ ὅτι τὸ σῶμα της τὸ σήκωσαν ἀπὸ κεῖ μόνο γιὰ νὰ τὸ θάψουν. Κι' ἀπὸ τότε ἔλεγαν πὼς κάθε νύχτα ἀκούγονταν στὴ σοφίτα δυνατὰ χτυπήματα, μαζὶ μὲ φωνὲς κι' ἀναστεναγμούς. Κι' ὅλοι συνήθιζαν ν' ἀποφεύγουν νὰ περνοῦν ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς σοφίτας, καθὼς κι' ἀπὸ τὸ διάδρομο ποὺ ὁδηγοῦσε ἐκεῖ.

Ξαφνικὰ εἶχ' ἔρθει στὸ νοῦ τῆς Κάσσου ἡ ἰδέα νὰ ἐπωφεληθεῖ ἀπὸ τὴ δεισιδαιμονία καὶ τὸ φόβο ποὺ αἰσθανόταν ὁ Λεγκρῆ, καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιήσει γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴ φυγή της.

Τὸ δωμάτιό της ἦταν ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ σοφίτα. Μιὰ μέρα, δίχως νὰ ρωτήσει τὸ Λεγκρῆ, φώναξε τοὺς μαύρους καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ μετακομίσουν τὰ πράγματά της σὲ ἄλλο δωμάτιο, πολὺ μακρινό. Ἀπάνω στὴ φασαρία αὐτή, ἔφτασε κι' ὁ Λεγκρῆ ποὺ γύριζε ἀπὸ τὰ χωράφια.

— Τί τρέχει, Κάσσου; ρώτησε. Τί ἄνεμος φυσᾶ σήμερα ἐδῶ μέσα;

— Ἀλλάζω δωμάτιο, ἀποκρίθηκε ἡ Κάσσου.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

— Γιατὶ ἔτσι μ' ἀρέσει.

— Ὁ διάβολος νὰ πάρει τὸ «ἔτσι σ' ἀρέσει»! Πές μου, γιατὶ ἀλλάζεις;

— Γιατὶ ἔχω χάσει τὸν ὕπνο μου δῶ μέσα.

— Τὸν ὕπνο σου; Καὶ ποιὸς σ' ἐμποδίζει νὰ κοιμηθεῖς;

—Ἂν ἐπιμένετε, θὰ σᾶς τὸ πῶ.

— Νὰ μοῦ τὸ πεῖς!

— Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί γίνεται κεῖ πάνω, εἶπε δείχνοντας τὴ σοφίτα. Κλάματα, στεναγμοί, βρόντοι, ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὥς τὸ πρωΐ...

Ὁ Λεγκρῆ ταράχτηκε ξαφνικά, ἀλλὰ πολέμησε νὰ τὸ κρύψει:

— Τί 'ν' αὐτὰ ποὺ λές! εἶπε, κάνοντας πὼς γελοῦσε. Καὶ ποιὸς εἶναι στὴ σοφίτα;

Ἡ Κάσσου τοὔρριξε μιὰ διαπεραστικὴ ματιά, ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσει.

— Σεῖς μὲ ρωτᾶτε ποιὸς εἶναι ἀτὴ σοφίτα; τοῦ εἶπε. Σεῖς πρέπει νὰ μᾶς τὸ πῆτε αὐτό!

Ὁ Λεγκρῆ ξέσπασε τότε σὲ βλαστήμιες καὶ τὴ χτύπησε μὲ τὸ μαστίγιό του. Ἐκείνη ὅμως ξέφυγε καὶ τοῦ φώναξε ἀπὸ μακρυά:

— Δοκιμάστε νὰ κοιμηθῆτε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ θὰ μάθετε ποιὸς εἶναι κεῖ πάνω!

Καὶ κλειδώθηκε στὴν καινούρια κάμαρά της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ

Φεύγει τὸ λαμπρὸ τ' ἁμαξι
στὴ βαθύσκια δημοσιά
καὶ στὸ ἠλιόγερμα, χρυσά,
στράφτουν πέταλα δεκάξη.

Ἀπ' τὸ διάστημα τ' ὁλοίσο,
σκόρπια φύλλα συρφετὸς
κι' ὁ φαιδρὸς ὁ κουρνιαχτὸς
ξεσηκώθηκαν ξοπίσω...

Κ' οἱ Βασιλοπούλες, ταίρια,
—μέσα, πάνω, ἕνα σωρὸ —
σὰν πρὸς ἄφαντο νερὸ
ἔξωθε κρεμοῦν τὰ χέρια,

σὰν πρὸς τὴν πηγὴ ποὺ τρέχει
ἀπ' τὰ χείλη τους μ' ὁρμή,
καὶ δροσιά, γιὰ μιὰ στιγμή,
τὴν ἀκοή μας περιβρέχει.

Μπρὸς ἀνάστροφα, τὰ σκιάδια,
κύκλοι, ἀνοίξανε, φωτός·
κ' ἦταν στὰ μαλλιὰ σωστὸ
βιὸς γιὰ τῆς χαρᾶς τὰ χάδια.

Πρόσωπα εἶχαν ἀλλαγμένα
ἀπ' τ' ἀθῶα ξεφωνητά,
καὶ στηλώναν ἀνοιχτὰ
βαθειὰ μάτια δοξασμένα!

Κεῖ σὲ κάποιο σταυροδρόμι
ἐσκοντάψανε οἱ τροχοί,
κι' ὅλο πρὸς τὴν ἐξοχὴ
ἔφευγε τ' ἁμάξι ἀκόμη,

πρὸς τῶν κάμπων νὰ τὶς βγάλει
τὰ μουχρώματα, μαβιά,
σ' ἐρημιές, δεξιά, ζερβά,
κι' ὅθε ἡ μοναξιὰ ἡ μεγάλη...

Καὶ στερνά, στὴ χρυσοσκόνη,
—ποὺ ἔλαμψε ὅλη περισσὰ
τοῦ ἁμαξιοῦ ἡ ἀρματωσιά,—
λές, στὸ πισινὸ τὸ ἀξόνι,

σὰ χωμένος σὲ στασίδι,
Φαῦνος πρᾶος καὶ γελαστὸς
λὲς κι' αὐλοῦσε, καθιστός,
τὴν εὐχή: «καλὸ ταξίδι».

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΓ'.

—Ἡ Ἐπιθεώρηση! Ἡ Ἐπιθεώρηση!

Ἄλλη μεγάλη γιορτὴ γι' ἀγάπη τῶν μικρῶν Προσκόπων.

Ὁ βασιλιὰς Λέοντας ὁ Χιλιοστὸς Πρῶτος ἀποφάσισε νὰ ἐπιθεωρήσει ὁ ἴδιος τὸ σῶμα τῶν Προσκόπων, κι' ὅρισε, γι' αὐτὴ τὴν τελετή, τὸ πρωΐ τῆς Κυριακῆς καὶ τὴν Πλατεῖα τῶν Παραπηγμάτων.

Καὶ πάλι ἀναστατώθηκαν οἱ Ζωουπολίτες. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ χαράματα γιὰ νὰ πιάσουν θέση στὴν πλατεῖα. Στὶς ἐννιὰ παρὰ τέταρτο ἔφτασαν οἱ Πρόσκοποι μὲ τὸν ἀρχηγό τους, τὴ σημαία τους, τοὺς σαλπιχτές τους, καὶ παρατάχτηκαν στὴ μέση τῆς πλατείας, ποὺ δὲν χωροῦσε πιὰ οὔτε βελόνα. Στὶς ἐννιὰ ἀκριβῶς, ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἄρχισε νὰ παίζει τὸ βασιλικὸ χαιρετισμό. Συγχρόνως ἔφτασε καὶ στάθηκε στὴν πλατεῖα ἡ βασιλικὴ συνοδεία μὲ αὐτοκίνητα.

Στὸ πρῶτο καθόταν ὁ βασιλιὰς μὲ μικρὴ στολὴ στρατηγοῦ. Στὸ πλάϊ του εἶχε τὴν ὡραία βασιλοπούλα στὰ κάτασπρα. Στὸ δεύτερο αὐτοκίνητο ἦταν ὁ πρίγκιπας Λιονταρῆς, ὁ ἐπιτελάρχης, μὲ τὴν κυρία του. Καὶ στάλλα οἱ ὑπασπιστὲς κι' οἱ αὐλικοί.

Ὁ βασιλιὰς κατέβηκε καὶ στάθηκε πάνω σὲ μιὰ μικρὴ ἐξέδρα. Οἱ ἄλλοι

ἔμειναν σταυτοκίνητα. Κι' ἄρχισε ἡ παρέλαση μὲ τὰ ταμπούρλα καὶ τὶς σάλπιγγες. Μπροστὰ ὁ ἀρχηγός, πλάϊ του ὁ σημαιοφόρος καὶ κατόπι οἱ Πρόσκοποι κατὰ τετράδες. Περνώντας, ζητωκραύγαζαν τὸ βασιλιά, ποὺ τοὺς χαιρετοῦσε στρατιωτικὰ καὶ τοὺς χαμογελοῦσε πατρικά. Φαινόταν κατευχαριστημένος. Μὰ κι' ὅλοι οἱ Ζωουπολίτες ἐθαύμαζαν τὸ ὡραῖο παράστημα καὶ τὸ κανονικὸ βῆμα τῶν Προσκόπων, ποὺ ἔμοιαζαν μ' ἀληθινὰ στρατιωτάκια.

Χειροκροτήματα, ζητωκραυγές, ἐνθουσιασμὸς μεγάλος.

Ἀπ' ὅλους ὅμως πιὸ ἐνθουσιασμένη ἦταν ἡ βασιλοπούλα. Γελαστή, χαιρετοῦσε τοὺς Προσκόπους καὶ μὲ τὰ δυό της χέρια, καὶ τοῦ μικροῦ Ἀρκουδοπουλάκη τοῦ πέταξε κι' ἕνα λουλούδι. Ποιὸς τὴ χάρη του!

Μετὰ τὴν παρέλαση, ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἔπαιξε τὸν ἐθνικὸ ὕμνο, ὁ βασιλιὰς ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ κ. Ἀρκουδάκη κι' ἡ γιορτὴ τελείωσε,

— Νὰ μᾶς ζήσουν τὰ καλά μας παιδιά! ἔλεγαν γυρίζοντας στὰ σπίτια τους οἱ Ζωουπολίτες. Καὶ νὰ τὰ ξαναΐδοῦμε τοῦ χρόνου μεγαλύτερα καὶ καλύτερα!

— Ναί! ναί! Κὰι τοῦ χρόνου!

Ἔτσι καθιερώθηκε στὴ Ζωούπολη ὁ Προσκοπισμός. Καὶ κάθε χρόνο οἱ Ζωουπολίτες ἔχουν τὴ χαρὰ νὰ βλέπουν τὰ παιδιὰ τους — τὸ μέλλον τῆς πατρίδας — νὰ κάνουν κατασκήνωση, στρατόπεδο, γυμνάσια κι' ἀντραγαθήματα. Μόνο ποὺ δὲν ξανάκαναν ἀρχηγὸ τὸν κ. Προβοσκίδα.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΔΑΜ ΚΙ' Η ΕΥΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΗΛΕΚΤΡΑ } Ἀδέλφια
ΠΕΤΡΟΣ } 10-12 χρονῶν.
Κ^α ΦΑΝΗ: Ἡ μητέρα τους.

(Τραπεζαρία. Στὸ βάθος ἀριστερὰ πόρτα. Δεξιὰ παράθυρο μὲ μακρυὲς κουρτίνες. Ἀριστερὰ στὴ γωνία μπουφές. Στὴ μέση τραπέζι μὲ καρέκλες.)

Ἠλέκτρα, *μπαίνοντας βιαστικὰ ἀπ' τὴ θύρα τοῦ βάθους.*— Ἄ, ἐδῶ εἶμαι καλά. Ἂς ψάχνει τώρα ὅσο θέλει. Δὲν μὰ βρίσκει οὔτε αὔριο. *(Ἀκούγονται ἀπέξω βιαστικὰ πατήματα).* Ἄ τὸν κατεργάρη, μὲ ξετρύπωσε κι' ἐδῶ κι' ἔρχεται. Ποῦ νὰ πάω τώρα; Πάει, τἄχασα! *(Ἔξαφνα σὰν νὰ τῆς ἔρχεται μιὰ ἰδέα).* Ἄ, ὡραῖα, ὡραῖα! Ἔξοχα! *(Πηγαίνει στὴ γωνιὰ καὶ παίρνει μιὰ πλαστικὴ στάση. Προσποιεῖται τὸ ἄγαλμα).* Τώρα μάλιστα. Ἂν δὲν βαρυέται ἂς ψάχνῃ.

Πέτρος, *φωνάζοντας ἀπ' ἔξω ἀκόμα.*— Ἔλα δῶ, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς! Σὲ τσάκωσα! *(Μπαίνει βιαστικὰ καὶ ρίχνει παντοῦ μιὰ γρήγορη ἐρευνητικὴ ματιά).* Μπᾶ, ποῦ πῆγε; Μὰ καλά, τὴν εἶδα ποὺ ἔμπαινε ἐδῶ μέσα. Τί νάγινε; Περίεργο. *(Ψάχνει παντοῦ. Κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, στὰ πλάγια τοῦ μπουφέ, στὶς κουρτίνες τοῦ παραθύρου).* Ἔ, ὁρισμένως ἄνοιξε ἡ γῆς καὶ τὴν κατάπιε. *(Ξαφνικὰ τὸ μάτι του πέφτει πάνω στὴν Ἠλέκτρα).* Μμ! Κόπιασ' ἐδῶ, Καρυᾶτις!

Ἠλέκτρα.—Ἄ, ὄχι, ἔτσι δὲν πιάνεται.

Πέτρος.— Τί θὰ πῇ «ἔτσι δὲν πιάνεται»; Ἔχασες.

Ἠλέκτρα.—Ὄχι. Εἶπα πὼς δὲν πιάνεται ἔτσι.

Πέτρος.— Γιατί;

Ἠλέκτρα.— Εἶπα νὰ κρυφτῶ καὶ νὰ μὲ βρῇς.

Πέτρος.— Καὶ δὲ σ' ἔπιασα;

Ἠλέκτρα.— Μπα; Δὲν κρύφτηκα. Μὲ βρῆκες πουθενὰ κρυμμένη; Κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, ἢ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα;

Πέτρος.— Ἄντε! Ἀρχίσαμε ἀπὸ τώρα τὶς ζαβολιές;

Ἠλέκτρα. — Τί ζαβολιές, καλέ; Δὲν παίζω, ὁρίστε!

Πέτρος. — Δὲν παίζεις;

Ἠλέκτρα.—Ὄχι!

Πέτρος, *πεισματωμένα.*— Δὲν παίζεις;

Ἠλέκτρα, *στὸν ἴδιο τόνο.*— Ὄ-χι!

Πέτρος.— Πάω κι' ἐγὼ νὰ σοῦ ξεριζώσω τὸ χέρι τῆς κούκλας σου, ποὺ τῆς τὸ κόλλησα σήμερα τὸ πρωΐ. *(Φεύγει βιαστικά).*

Ἠλέκτρα. — Ἂν μπορεῖς, βρέστηνε κεῖ ποὺ τὴν ἔχω. *(Κάνει νὰ φύγῃ κι' αὐτή, ἡ ματιά της πέφτει στὸ μπουφέ, ποὺ ἔχουν ξεχάσει στὴν κλειδωνιά του τὸ κλειδί).* Μπά, ὁ μπουφὲς ἀνοιχτός! Περίεργο! Πῶς τὸν ξέχασε ἔτσι ἡ μαμμά! Ἄχ, ἂς ἦταν νἄβλεπα κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ ὅλα ὅσα κρύβει αὐτὸς μέσα! Μὰ πάλι.. Γιατί; Ἔπειτα ἐγὼ δὲ θ' ἀγγίξω τίποτα. Ἔτσι μονάχα θὰ δῶ. *(Κάνει νὰ πάρῃ μιὰ καρέκλα, ὅταν ἀκούγονται βήματα. Ἀφίνει τὴν καρέκλα καὶ περιμένει).*

Πέτρος, *μπαίνοντας.* — Τί κάθεσαι αὐτοῦ μονάχη;

Ἠλέκτρα.—Ἔτσι.

Πέτρος. — Πάει ἡ κούκλα σου. Τῆς ξερρίζωσα καὶ τὰ δυὸ χέρια!

Ἠλέκτρα, *πεισματωμένα.* — Καλὰ τῆς ἔκανες!

Πέτρος, *μ' ἀπορία.*— Καὶ τὸ λὲς ἔτσι χωρὶς νὰ σὲ νοιάζῃ;

Ἠλέκτρα.—Ἔτσι.

Πέτρος.— Ψέμματα σοῦ τόπα.

Ἠλέκτρα.— Τὸ ξέρω.

Πέτρος.— Ἔλα τώρα. Ἄντε πᾶμε νὰ βγοῦμε.

Ἠλέκτρα. — Ὄχι, δὲ θἄρθω.

Πέτρος.— Θὰ μείνῃς ἐδῶ μοναχή;

Ἠλέκτρα — Δὲ θὰ σοῦ δώσω λογαριασμό.

Πέτρος.—Μὰ γιατί, θύμωσες;

Ἠλέκτρα.— Σοῦπα. Δὲ θὰ σοῦ δώσω λογαριασμό.

Πέτρος — Καλά. Ἐγὼ φεύγω.

Ἠλέκτρα.— Φύγε.

Πέτρος, *κανεὶ νὰ φύγῃ μὰ κοντοστέκεται λίγο* — Μὰ καλά, γιατὶ δὲν ἔρχεσαι καὶ σύ;

Ἠλέκτρα. Οὔφ! Θὰ μ' ἀφήσῃς λοιπὸν ἥσυχη; Δὲ θέλω νὰ παίξω. Οὔτε θὰ ξαναπαίξω πιὰ μαζί σου. Ζαβολιάρη!

Πέτρος, *φεύγοντας φουρκισμένος, μονολογεῖ.*— Ἄχ μωρὲ δὲ θὰ τὴ βρῶ τὴν κούκλα σου; Θὰ τῆς βγάλω χέρια καὶ ποδάρια. Καὶ τὰ μαλλιά!.. *(Φεύγει).*

Ἠλέκτρα, *μόνη.* — Οὔφ! μ' ἔσκασε ὡς ποὺ νὰ φύγῃ. Ἂς τελειώνουμε τώρα, μὴν ξαναρθῇ κανεὶς ἄλλος. Ἔτσι... μονάχα θὰ δῶ. Οὔτε θ' ἀγγίξω τιποτα! *(Βάζει τὴν καρέκλα μπροστὰ στὸν μπουφὲ κι' ἐνῷ, ἀνεβασμένη πιὰ ἐπάνω, ἑτοιμάζεται νὰ τὸν ἀνοίξῃ, ἀκούγονται οἱ φωνὲς τοῦ Πέτρου ἀπ' ἔξω).*

Πέτρος, *ἀπ' ἔξω ἀκόμα.* — Πᾶνε καὶ τὰ τέσσερα, χέρια καὶ ποδάρια! Τῆς τὰ ξεκόλλησα ὅλα. *(μπαίνει καὶ καθὼς βλέπει τὴν Ἠλέκτρα στὴ στάση ἐκείνη ἀπάνω στὴν καρέκλα προσπαθῶντας νὰ κατέβῃ).* Ἄλτ! Μὴν κουνηθῇς. Σ' ἔπιασα ἐπ' αὐτοφώρῳ. Γι' αὐτό, ἐσὺ κυρά, δὲν ἤθελες ναρθῇς ἔ; Ἔτσι, ζαβολιάρης. Ἐγὼ ἔ; τώρα σοῦ δείχνω... Στὴν ἀναφορά...

Ἠλέκτρα.—Ἄντε, καϊμένε. Πῆγα νὰ... ἦταν ὁ μπουφὲς ἀνοιχτὸς κι' ἤθελα νὰ τὸν κλειδώσω.

Πέτρος.— Ναί, ναί, ξέρω. Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, σὰν θἄρθῃ ἡ μαμμά, θ' ἀναγγείλω τὴν ἱερή σου αὐτὴ πράξη γιὰ νὰ σ' ἀνταμείψῃ δεόντως. *(Κάνει χειρονομία πὼς θὰ τὶς φάῃ).*

Ἠλέκτρα, *στὸν Πέτρο ποὺ κάνει νὰ φύγῃ.*— Πέτρο!

Πέτρος.— Τί ὁρίζετε;

Ἠλέκτρα.— Ξέρεις, μέσα στὸ μπουφὲ ἔχει ἕνα μεγάλο βάζο μὲ...

Πέτρος.— Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα; *(Κωμικά).* Ἐγὼ δὲ δέχομαι δωροδοκία!

Ἠλέκτρα.— Μὰ ξέρεις;

Πέτρος.— Τί;

Ἠλέκτρα.—Τὸ βάζο ἔχει μέσα ἕνα θαυμάσιο γλυκό. Τὄκανε ἡ μαμμὰ χτὲς τὸ πρωΐ.

Πέτρος. —Ἀλήθεια;

Ἠλέκτρα.— Ναί. Μῆλο. Κάτι κομμάτια νάκαα. Σὰ φέτες πεπονιοῦ.

Πέτρος. — Οὔχ! γλύκες!

Ἠλέκτρα. — Λοιπόν;

Πέτρος.— Τί λοιπόν; Ἐμπρός, τί κάθεσαι;

Ἠλέκτρα. Μὰ ἡ μαμμά...

Πέτρος. — Οὔφ, καὶ σύ. Ποιὸς λογαριάζει τὴ μαμμά.

Ἠλέκτρα.— Μὰ δὲν ἔλεγες πὼς θὰ πᾶς νὰ τῆς τὸ πῆς;

Πέτρος.—Ἔλα τώρα. Τὸ πίστεψες; Ἀστειευόμουνα, καϋμένη!

Ἠλέκτρα.—Ὥστε ἔτσι ἔ; Μὲ προτρέπεις νὰ φᾶμε τὸ γλυκό. Τώρα ποὺ θἄρθῃ ἡ μαμμά, θὰ τῆς πῶ... *(Ἀναβαίνει πάνω στὴν καρέκλα γυρεύοντας νὰ κλειδώσῃ τὸ μπουφέ).*

Πέτρος.—Γιὰ τὸ Θεό! Τί κάνεις ἐκεῖ;

Ἠλέκτρα, *ἐνῷ προσπαθεῖ νὰ κλειδώσῃ. Σοβαρά.*— Τὸ καθῆκον μου!

Πέτρος. — Τρελλάθηκες; Ἄσε τὸ κλειδί. *(Προσπαθεῖ ν' ἀποτρέψῃ τὴν Ἠλέκτρα νὰ κλειδώσῃ).* Δυὸ λεπτά. Νὰ τὸ δῶ ἔτσι μοναχά, Ἄχ, σὰ φέτες πεπονιοῦ τὸ μῆλο!

Ἠλέκτρα. — Ὄχι. Τίποτα. *(Στὸν Πέτρο ποὺ προσπαθεῖ νὰ τῆς πάρῃ τὸ κλειδί).* Ἄσε με λοιπόν, θὰ φωνάξω.

Πέτρος. — Δυὸ λεπτά. Ἠλέκτρα μου, Ἠλεκτρούλα μου.

Ἠλέκτρα, *βάζοντας τὰ γέλια.* —Ὥστε πίστεψες λοιπόν; Πίστεψες πὼς θὰ κλείδωνα τὸ μπουφέ, πὼς θὰ τὄλεγα στὴ μαμμά;

Πέτρος —Ἔλεγα κι' ἐγώ. Νὰ χάσουμε τέτοια occasion! Ἔλα τώρα, ἐμπρός, νὰ τελειώνουμε γρήγορα. Ἀπὸ δυὸ κουταλιὲς ὁ καθένας μας, ἔ;

Ἠλέκτρα. —Ἄ, ὄχι ἀπὸ δυό, ἀπὸ μιά Κι' οὔτε ἀπὸ μιά. Νά, ἀπὸ ἕνα κομματάκι. Καὶ χωρὶς κουτάλι. Ἔτσι θὰ τὸ πιάσουμε μὲ μιὰ καρφίτσα.

Πέτρος —Μὰ τόσο λίγο! Οὔτε στὸν οὐρανίσκο μας δὲ θὰ πάῃ.

Ἠλέκτρα. — Σὰ θέλεις. Ἄλλως κλειδώνω.

Πέτρος.—Ἔ, καλὰ ντέ. Μὴ θυμώνεις.

Ἠλέκτρα.— Ἂν τρώγαμε ἀπὸ μιὰ κουταλιά. Τί λές;

Πέτρος. — Βέβαια; ἀπὸ δυό, ἀπὸ τρεῖς, ὅλο ἔ; Ἠλέκτρα, Ἠλεκτρούλα;..

Ἠλέκτρα.— Ἄ, ὄχι. Μιὰ μοναχά. Μιὰ κι' οἱ δυὸ μαζί.

Πέτρος. — Οὔφ, καλά, μ' ἔσκασες! Λοιπόν. Ἀπὸ δυό, ἀπὸ δυό, ἂς εἶναι.

Ἠλέκτρα — Ὄχι, εἶπα, ἀπὸ μιά. Τρῶμε κι' ἔπειτα πάλι βλέπουμε. *(Κάνει ν' ἀνοίξῃ τὸ μπουφέ, ὅταν ἀκούγονται φωνὲς ἀπόξω «Πέτρο», «Ἠλέκτρα».)*

Πέτρος.— Οὔ, πάει, χαθήκαμε. Ὁ Τάκης, εἴχ' ἔρθει ὁ Τάκης καὶ ξέχασα νὰ σοῦ πῶ πὼς τὸν ἄφισα ἔξω μονάχο. Καὶ τώρα θἄρθῃ ἐδῶ. Θὰ μᾶς χαλάσῃ τὴ δουλιά. Τρέχα ἐσύ, Ἠλέκτρα, νὰ τὸν προλάβῃς, νὰ μὴν ἔρθῃ ἐδῶ μέσα γιατὶ χαθήκαμε.

Ἠλέκτρα.—Ὄχι, νὰ πᾶς ἐσὺ μόνος σου.

Πέτρος.— Γιὰ νὰ μείνῃς ἐσὺ μονάχη νὰ τὸ κουταλιάσῃς, ἔ;

Ἠλέκτρα.— Δὲν πάω. Πήγαινε, Πέτρο. Ἄκουσέ με, θἄρθῃ αὐτὸς ἐδῶ κι' ἔπειτα πάει πιά. Τρέξε, θὰ σοῦ κρύψω ἕνα μεγάλο κομμάτι.

Πέτρος.— Ὄχι, θὰ πᾶμε κι' οἱ δυὸ μαζί. Ἄλλως ἂς ἔρθει κι' αὐτὸς μέσα κι' ἂς γίνει ὅ,τι γίνει.

Ἠλέκτρα.— Μιὰ ἰδέα, Πέτρο, μιὰ ἰδέα.

Πέτρος.— Ξέρω, ξέρω. Ὅλο ἰδέες εἶσ' ἐσὺ σήμερα!

Ἠλέκτρα.— Ὄχι, ἀλήθεια, ἄκουσε.

Πέτρος. — Λέγε. Τί;

Ἠλέκτρα.— Νὰ πᾶμε κι' οἱ δυὸ νὰ τὸν ξεπουλήσουμε τὸν Τάκη, κι' ὕστερα γυρίζουμε καὶ συνεχίζουμε. Ἔτσι;

Πέτρος. — Σύμφωνοι. Ναί, μὰ γρήγορα πρὶν πλακώσῃ ἡ θεομηνία. *(Κατεβαίνει ἡ Ἠλέκτρα ἀπὸ τὴν καρέκλα καὶ φεύγουν κι' οἱ δυὸ μαζί).*

Πέτρος, *μπρὸς στὸ μπουφέ, ἐνῶ φεύγει* — Ἀπερχόμεθα ἵνα δρῳμύτεροι ἐπιστρέψωμεν! *(Φεύγουν).*

Ἡ σκηνὴ μένει γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ἄδεια. Μπαίνει κατόπι ἡ Κα Φανὴ ντυμένη, μὲ ψώνια στὸ χέρι. Ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν ἀγορά).

Κα Φανή. — Οὔφ, ζέστη. Καὶ τί κόσμος. Δὲν εἶναι κανεὶς πιὰ νὰ βγαίνῃ ἔξω μὲ τέτοιο ἡλιόκαμμα. *(Πάει ν' ἀφήσῃ τὰ πακέτα ἐπάνω στὸ μπουφέ).* Μπᾶ, ὁ μπουφὲς ἀνοιχτός. Περίεργο πῶς τὸν ἄφησα ἔτσι ξεκλείδωτο. *(Κοιτάζοντας τὶς καρέκλες).* Κι' αὐτὲς οἱ καρέκλες. Τί χρειάζονται αὐτὲς οἱ καρέκλες ἐδῶ; Καὶ βλέπω πατημασιὲς ἀπὸ χῶμα ἀπάνω τους. Μυστήριο. Ἄ, μὰ τὸ δίχως ἄλλο αὐτοὶ οἱ διαβόλοι κάτι πάει νὰ μοῦ καταφέρουν. *(Ἀκούγονται ἀπέξω ὁμιλίες δυνατὲς καὶ γρήγοροι βηματισμοί).* Ἄ, νά, ἔρχονται. *(Παίρνει βιαστικὰ τὰ πακέτα της ἀπ' τὸ μπουφὲ καὶ διευθύνεται στὸ παράθυρο).* Ἂς κρυφτῶ πίσω ἀπ' ἐδῶ νὰ δῶ τί πᾶνε νὰ μοῦ σκαρώσουν.

(Κρύβεται πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες. Μπαίνουν τώρα ὁ Πέτρος κι' ἡ Ἠλέκτρα, ὅλο γέλια).

Πέτρος.— Εἴδες; Δὲ στὸ εἶπα; Χρειάζεται παντοῦ διπλωματία. Τὸν ἔκανα τὸν κὺρ-Τάκη κι' ἔφυγε μὲ τὰ τέσσερα. Φύγε, φύγε τοῦ λέω νὰ μὴ σὲ δῇ ἡ μητέρα! εἶναι φουρκισμένη ἀπὸ χτὲς μαζί σου, ποὺ τῆς ἔσπασες τὴ γλάστρα μὲ τὸ τζεράνι. Οὔ, τὄβαλε στὰ πόδια κι' ἀκόμα φεύγει. *(Γελοῦν).*

Ἠλέκτρα. — Τὸν καϊμένο!

Πέτρος.— Μωρ' ἂς τον, ἀδερφούλα μου. Ἔτσι θέλει αὐτός, ἀλλοιῶς ἦταν ἱκανὸς νὰ κάτσῃ ὡς τὸ βράδυ. Καὶ τώρα ἐμπρός.

Ἠλέκτρα.— Τί;

Πέτρος.— Οὔφ' μὰ τὴν κουτὴ μοῦ κάνεις σήμερα; Ἐμπρὸς στὸ ἔργο.

Ἠλέκτρα.—Ἄ, ναί. Ἐμπρός. *(Ἀνεβαίνουνε στὶς καρέκλες).*

Ἠλέκτρα, *στὸν Πέτρο, τὴν ὥρα ποὺ ξεκλειδάνει τὸ μπουφέ.*—Τί λὲς Πέτρο, τ' ἀφίνουμε; Δὲν εἶναι ντροπή, ἁμαρτία;

Πέτρος,—Ἄντε πάλι. Γλυκὸ κι' ἁμαρτία γίνεται, μωρὲ παιδί μου; Μὲ μιὰ κουταλίτσα ποὺ θὰ φᾶμε, χάλασ' ὁ κόσμος.

Ἠλέκτρα. — Μὰ ἔλεγα, πὼς θἄταν καλύτερα νὰ ζητοῦσαμε τῆς μητέρας σὰν θἄρχόταν.

Πέτρος. —Ἄσ' τα αὐτά!.. Ἡ μητέρα φτιάνει τὰ γλυκὰ γιὰ τοὺς ξένους. Καὶ σὲ μᾶς ἀφίνει τὸ τέντσερο νὰ γλύψουμε. Ἔλα τώρα, γιατὶ ὅπου καὶ νἄναι θὰ γυρίσῃ ἡ μαμμὰ κι' ὕστερα ἀντίο γιὰ πάντα.

Ἠλέκτρα.—Ἔ, καλὰ τότε. Καὶ πάλι στὸ ξαναλέω, ἀπὸ μιά. Μὴ ξαναζητήσῃς δεύτερη. Σύμφωνοι;

Πέτρος —Ἔλα λοιπόν, Ἠλέκτρα! Πῶς κάνεις ἔτσι. Θἄρρεῖς πὼς θὰ ὑπογράψουμε κἀμμιὰ συνθήκη. Εἴπαμε μιά, μιά. Ὁρίστε.

(Ἡ Ἠλέκτρα ξεκλειδώνει τὸ μπουφέ, πέρνει τὸ βάζο ἀπὸ μέσα, κατεβαίνουν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὶς καρέκλες καὶ κάθονται).

Ἠλέκτρα.—Ἔλα τώρα... ἄ, στάσου. Ἕνα κουτάλι. *(Πέρνει ἕνα κουταλάκι, τὸ χώνει στὸ βάζο κι' ἔπειτα μπουκώνει τὸν Πέτρο. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό της)*

Πέτρος, *γελώντας, μπουκωμένος.*— Ἔ, καὶ νἄταν ἡ μαμμὰ ἀπὸ μιὰ μεριὰ νὰ μᾶς ἔβλεπε!

Ἠλέκτρα, *μασουλώντας κι' αὐτή.*— Ἀμ' ἐκείνη ἡ γριὰ ντεμουαζὲλ τί σοῦ λέει. *(Προσποιεῖται τὴ φωνή της).* Παιδιά μου, δυὸ μεγάλα κακὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμο: Ἡ ὑποκρισία κι' ἡ λαιμαργία! *(Γελοῦν κι' οἱ δυό).*

Πέτρος.— Τί λές, Ἠλέκτρα. Σὰν καλὸ δὲν ἦταν;..

Ἠλέκτρα.— Θεῖο, θαῦμα, θεσπέσιο!

Πέτρος.— Τρῶμε ἄλλη μιὰ κουταλιά;

Ἠλέκτρα.—Ἄ, ὄχι, μιὰ φτάνει. Εἴπαμε!

Πέτρος.— Ἔλα, καϊμένη. Ὁλόκληρο βάζο, ποῦ θὰ καταλάβῃ ἡ μαμμά. *(Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ κυρία-Φανὴ βγάζει κατὰ διαλείμματα τὸ κεφάλι της ἀπ' τὴν κουρτίνα, κάνοντας διάφορους χαρακτηριστικοὺς μορφασμούς).*

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τὸ Δαχτυλίδι.

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ παίζεται μὲ ὁσαδήποτε πρόσωπα. Δίνουμε ἕνα δαχτυλίδι, τὸ ὁποῖο ἕνας θὰ περάσῃ σ' ἕνα του δάχτυλο, χωρὶς νὰ ξέρουμε ποιός. Πρόκειται τώρα νὰ μαντεύσουμε τὸ πρόσωπο ποὺ ἔχει τὸ δαχτυλίδι, σὲ ποιὸ χέρι καὶ σὲ ποιὸ δάχτυλο τὸ ἔχει περασμένο.

Βάζουμε ὅλους νὰ καθήσουν πλάϊ πλάϊ καὶ τοὺς ἀριθμοῦμε κατ' αὔξοντα ἀριθμὸ (1, 2, 3, κτλ) ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ δεξιά. Ἐμεῖς κατόπι (ποὺ παίζομε τὸ ρόλο τοῦ μάντη) πηγαίνομε στὴν πλαγινὴ κάμαρα ἢ γυρνοῦμε τὴ ράχη, γιὰ νὰ μὴ δοῦμε ποιὸς θὰ πάρῃ τὸ δαχτυλίδι, καὶ ζητοῦμε ἀπὸ ἕνα πρόσωπο νὰ κάμῃ τὶς ἀκόλουθες πράξεις:

Νὰ πολλαπλασιάσῃ μὲ τὸ 2 τὸν ἀριθμὸ τοῦ προσώπου ποὺ ἔχει τὸ δαχτυλίδι.

Νὰ προσθέσῃ στὸ γινόμενο 3.

Νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ ὅλον ἐπὶ 5.

Νὰ προσθέσῃ στὸ γινόμενο 8 μέν, ἂν τὸ δαχτυλίδι εἶναι στὸ δεξὶ χέρι, 9 δέ, ἂν εἶναι στὸ ἀριστερό.

Νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ ἄθροισμα ἐπὶ 10

Νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸ τοῦ δαχτύλου (1 ὁ μέγας, 2 ὁ δείκτης, κ. ο. κ) καὶ τέλος νὰ προσθέσῃ 2.

Ὅταν γίνουν αὐτὲς οἱ πράξεις καὶ μᾶς ποῦν τὸ ἀποτέλεσμα, ἀφαιροῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ 222. καὶ στὸ ὑπόλοιπο θὰ ἔχουμε τὰ στοιχεῖα τῆς ἀπαντήσεως: ὁ τρίτος ἀριθμὸς (τῶν μονάδων) δείχνει τὸ δάχτυλο, ὁ δεύτερος (τῶν δεκάδων) τὸ χέρι (1 τὸ δεξί, 2 τὸ ἀριστερὸ) καὶ ὁ πρῶτος τὸ πρόσωπο.

Παράδειγμα: Τὸ δαχτυλίδι περάστηκε στὸ δείχτη (2ο δάχτυλο) τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ (2ο χέρι) τοῦ τετάρτου προσώπου. Ὅταν γίνουν ὅλες οἱ ἀνωτέρω πράξεις, ἔχουμε ἀποτέλεσμα τὸν ἀριθμὸ 644, ἀπ' τὸν ὁποῖο ἀφαιροῦντες τὸν 222, βρίσκομε ὑπόλοιπο 422. Τότε λέμε μὲ βεβαιότητα, ὅτι τὸ δαχτυλίδι βρίσκεται στὸ δεύτερο δάχτυλο (τρίτο ψηφίο), στὸ ἀριστερὸ χέρι (δεύτερο ψηφίο) τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 4 προσώπου (πρῶτο ψηφίο).

Σημείωση. Ὅταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ προσώπου εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸ 9, τὸ ὑπόλοιπο τότε, ἀντὶ νὰ ἔχῃ τρία ψηφία, θὰ ἔχῃ τέσσερα, καὶ τὰ δύο πρῶτα θὰ δείχνουν τὸν ἀριθμὸ τοῦ προσώπου ποὺ ἔχει τὸ δαχτυλίδι.

ΚΑΠΟΙΟΣ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Β'.

Θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινής. Ἡ δεσποινὶς Ποθητοῦ δὲν ἦταν καθόλου κακή. Πίσω ἀπὸ τὰ χρυσά της ματογυάλια στριφογύριζε δυὸ μάτια ὁλοστρόγγυλα καὶ ὑγρά, ἴδια μὲ τοῦ Ἀζόρ, τοῦ ἀγαπημένου σκύλου τῆς θείας Στέλλας. Μὰ ὥστόσο τί φρίκη νὰ μᾶς βάζουν νὰ κάνουμε μαθήματα τὸ κατακαλόκαιρο!

Τὸ ρολόϊ χτυπάει ἐννιά. Καταφθάνομε κατὰ σειρὰν ἡλικίας. Πρῶτοι οἱ μικρότεροι, ὁ Τοτὸς κι' ἡ Μαρίκα, ὕστερα ὁ Μίμης κι' ἡ Ἄννέτα, καὶ τελευταῖοι ὁ Ἀλέκος κι' ἐγώ. Καθένας κρατάει στὸ χέρι του ἕνα ὡραῖο τετράδιο ὁλοκαίνουργο καὶ μιὰ ἀμετχείριστη πέννα ποὺ λαμποκοπάει. Καθόμαστε δυὸ-δυό. Ἡ δεσποινὶς Ποθητοῦ βάζει τὸν Τοτὸ καὶ τὴν Μαρίκα νὰ κλίνουν σ' ὅλες τὶς πτώσεις καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀριθμούς: «Ὁ ἐπιμελὴς μαθητής». Στὸ Μίμη καὶ στὴν Ἄννέττα δίνεται ἕνα θέμα μὲ τὸν τίτλο: «Ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν Λαπώνων».

Ἐγὼ κι' ὁ Ἀλέκος ἔχομε νὰ ἐξηγήσωμε τὸν μῦθο τοῦ Αἰσώπου: «Ὄνος φέρων λεοντῆν» καὶ νὰ ἀναλύσωμε γραμματικῶς καὶ συντακτικῶς τὴν φράση: «Ἀνέμου δὲ ιπνεύσαντος ἡ δορὰ περιγρέθη καὶ ὁ ὄνος γυμνὸς ἦν.»

Ὑποταζόμαστε στὴ μοῖρα μας μ' ἐγκαρτέρηση. Ἔξαφνα, πάμ! μιὰ κλωτσιὰ ἀπὸ μέρους τοῦ γείτονά μου:

— Καβουρίνα, μοῦ ψιθυρίζει, τὸ δὲ καὶ τὸ καί, τί πρᾶγμα εἶναι; Δὲ ξέρω· τί νὰ τὰ κάνω.

— Χμ; Δὲν πιστεύω νὰ χρησιμεύουν σὲ τίποτε. Ἄσ' τα, μὴν τὰ βάζεις, τοῦ ἀπαντάω χωρὶς νὰ πολυσκεφθῶ.

Ἔξαφνα, ὁ Τοτὸς ξεσπάει σὲ θρήνους:

— Δὲ μπορῶ νὰ γράφω! Ἔχει ψάρια μὲς στὸ καλαμάρι μου!

Ψάρια! Ἡ δυστυχισμένη δεσποινὶς Ποθητοῦ τρέχει ἔντρομη πρὸς τὸ καλαμάρι.

— Μήπως τυχὸν ρίξατε θάλασσα μέσα στὴν μποτίλλια;

Ἡ Ἄννέττα σκάζει τὰ γέλια, μὲ τὸ προσωπάκι της κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸ τετράδιό της.

— Γιὰ δεῖξε μου τὸ ψάρι, παιδί μου.

Ὁ Τοτὸς δυώνει μὲ ἀφέλεια τὴν πέννα του, ποὺ στὴν ἄκρη της κρέμεται μιὰ μαυρειδερὴ μάζα.

— Καλέ, αὐτὸ εἶναι κατακάθι τῆς μελάνης, ἐξηγεῖ ἡ δεσποινὶς Ποθητοῦ. Ἔνα παιδὶ στὴν ἡλικία σου δὲν κλαίει γιὰ τόσο ἀνόητα πράγματα.

Ἡ ἐργασία ξανάρχισε. Χωρὶς μεγάλο ὅμως ζῆλο μ' ἄθλια ἀποτελέσματα. Ὁ Μίμης σ' ὁλόκληρο τὸ θέμα του εἶχε γράψει «λαχάνων» ἀντὶ «Λαπώνων». Ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι τὴν ὥρα ποὺ γράφε εἶχε τὸν νοῦ του στὰ λάχανα τῆς παραμάννας μου τῆς Παγώνας ποὺ τώρα ζεῖ σ' ἕνα χτηματάκι της ἐδῶ κοντά. Μά, στὴν ἀλήθεια, πολὺ ἀστεῖες συνήθειες ἔχουν τὰ λαχανά του!

Ὅσο γιὰ μένα, ἀναγκάζομαι νὰ ὁμολογήσω πῶς γιὰ τὴν τεχνολογία μου βαθμολογήθηκα μὲ 4, ἐνῶ ὁ Ἀλέκος πῆρε μονάχα 2.

— Ἐσύ φταῖς! μοῦ εἶπε ἔξω φρενῶν τὴν ὥρα ποὺ βγαίναμε ἀπὸ τὸ μάθημα. Γιατί νὰ μοῦ πεῖς πῶς τὸ δὲ καὶ τὸ καί δὲν χρησιμεύουν σὲ τίποτα;

— Καὶ μήπως ἤξερα κι' ἐγὼ τί νὰ σοῦ πῶ;

«—Ἔχει ψάρια μέσ' στὸ καλαμάρι μου!» (Σελ. 486, στ. α'.)

Ἡ μόνη ποὺ βρισκόταν σὲ καλὸ κέφι ἦταν ἡ Ἄννέττα. Ἡ πονηρὴ αὐτὴ καταφέρνει νὰ τὰ βγάζει πέρα σὲ κάθε περίσταση.

— Δὲν εἶχα παρὰ πεντέμισυ ὀρθογραφικὰ λάθη ὅλα-ὅλα στὸ θέμα μου! ἔκανε χοροπηδώντας. Ἡ δεσποινὶς Ποθητοῦ μοῦ εἶπε: «Στὰ ἑλληνικὰ θὰ γίνῃς πολὺ πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴ Ρήνα.»

Ρήνα! Δὲ θέλω νὰ μ' ὀνομάζουν Ρήνα. Τὸ καλοκαίρι στὶς διακοπὲς δὲν εἶμαι παρὰ Καβουρίνα. Ἔτσι θέλω νὰ μὲ φωνάζουν ὅλοι. Ζήτω ὁ ἥλιος, ζήτω ἡ θάλασσα, ζήτω τὰ καβούρια κι' οἱ γαρίδες, ζήτω ἡ Καβουρίνα!

Γ'.

Τὸ μεσημέρι μετὰ τὸ φαγητὸ εἴχαμε τὰ μαλώματα τῆς θείας Στέλλας.

— Εἰρήνη, ἡ δεσποινὶς Ποθητοῦ μοῦ εἶπε πῶς εἶσαι πολὺ πίσω στὸ συντακτικό. Ἐπανάλαβέ μου αὐτὰ ποὺ ἔχεις μάθει σχετικὰ μὲ τὴ σημασία τοῦ δὲ καὶ τοῦ καί συντακτικῶς. Τί εἶναι αὐτά;

Καλὰ εἴμαστε τώρα!

— Τὸ δὲ εἶναι κατηγορούμενο τοῦ ἀνέμου, λέω στὸν βρόντο.

Ὁ θεῖος Παῦλος τινάζεται ἀπὸ τὸ κάθισμά του ἀγανακτισμένος.

— Κατηγορούμενο τὸ δέ; Κατηγορούμενο! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μὰ τί μαθαίνεις λοιπὸν στὸ σχολεῖο σου, παιδί μου;

— Ἔχω νὰ πάω τέσσερες μῆνες στὸ σχολεῖο, θεῖε μου, γιατί εἶχα ἀρρωστήσει ἀπὸ τυφοειδὴ πυρετὸ φέτος τὴν ἄνοιξη.

— Ἀλήθεια, λέει ὁ θεῖος ἕτοιμος πάντοτε νὰ συχωρέσῃ. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴ γυναῖκα του, προσθέτει:

— Ἂς μὴν εἴμαστε πολὺ αὐστηροί, ἀγαπητή μου. Ἡ μικρούλα αὐτὴ ἔχασε φέτος τὸ χρόνο της.

Ἡ θεία Στέλλα ἀναστενάζει.

— Ἄχ, ἀλλοίμονο. Ἡ ἀρρώστεια δὲν τὴν ἔκανε νὰ χάσῃ μονάχα τὸ χρόνο της, ἀλλὰ καὶ τὰ μαλλιά της. Ρήνα παιδί μου, εἶμαι ἀπελπισμένη, κυριολεκτικῶς ἀπελπισμένη ποὺ σὲ βλέπω μ' αὐτὰ τὰ κοντὰ μαλλιά. Σοῦ δίνουν ἕνα ὕφος ἐντελῶς ἀγορίστικο.

Ἐμένα, γιὰ λογαριασμό μου, τὰ κοντὰ μαλλιὰ δὲν μ' ἐνοχλοῦν καθόλου. Ὡστόσο παίρνω ἕνα ὕφος πένθιμο καὶ λέω:

— Ὁ γιατρὸς θέλησε νὰ μοῦ τὰ κόψουν σύρριζα, θεία μου.

Ἡ θεία Στέλλα ἐξακολουθεῖ

— Ἂν σ' ἔβλεπε ἡ μητέρα σου μὲ τὰ ποδάρια σου γυμνὰ πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο, τί θὰ ἔλεγε!

— Ὁ γιατρὸς διέταξε νὰ πλατσουρίζω ἐλεύθερα μέσα στὰ νερά.

— Μάκρυνε τοὐλάχιστο τὶς φούστες σου!

— Θεία Στέλλα, ὕστερα ἀπὸ τὸν τύφο ψήλωσα ἐξαιρετικά. Κοιτάξτε, ἔχω κατεβάσει ὅλο τὸν ποδόγυρο ἀπ' τὴ φούστα μου.

Ἡ θεία Στέλλα ἔμεινε σκεπτικὴ γιὰ λίγες στιγμὲς κι' ὕστερα εἶπε:

— Αὔριο, καλό μου παιδί, αὔριο κιόλας θὰ πᾶμε στὸν ἔμπορο νὰγοράσουμε ἕνα καλὸ καὶ στερεὸ ὕφασμα, καὶ θὰ καθήσῃς μόνη σου νὰ ράψῃς μιὰ ποδιὰ πιὸ μακρυὰ καὶ πιὸ πλατειὰ ἀπ' αὐτὲς ποὺ φορεῖς.

Ἀγατρίχιασα. Ἦταν καιρὸς νὰπεργήσωμε!

— Ἀκόμη, Ρήνα, ἐξακολούθησε ἡ θεία μου, ὅταν βρίσκεσαι κάτω στὴν παραλία πρέπει νὰ φέρεσαι κάπως καλύτερα, παιδί μου. Ἡ κυρία Παραξενίδου μοῦ ἐξέφρασε χθὲς τὴν ἔκπληξή της ποὺ ἔβλεπε ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία σου νὰ χοροπηδᾷ στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ νὰ κάνῃ τοῦ κόσμου τὶς τρέλλες.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τί ἐργασία χρειάστηκε νὰ κάμει ὁ νέος αὐτὸς ἐπιστήμονας πού, χωρὶς μέσα καὶ χωρὶς τὴ βοήθεια κανενὸς σοφοῦ, κατάφερε νὰ φτιάσει τὸ πρῶτο τηλέφωνο!

— Καὶ πῶς ἦταν, παππού, αὐτὸ τὸ πρῶτο τηλέφωνο;

— Ἦταν δυὸ κουτιά. Τένα, τὸ λεγόμενο «πομπός», εἶχε στὴ μιὰ πλευρά του ἕνα φύλλο ἀπὸ πάπυρο καὶ στὴν ἄλλη ἕνα χωνί, ὅπου μποροῦσαν νὰ παίζουν τὰ ὄργανα ποὺ ἔκαναν τὴ μεμβράνη τοῦ παπύρου νὰ πάλλεται ἀπὸ τὰ ἠχητικὰ κύματα. Ἡ μεμβράνα αὐτὴ εἶχε συνδεθεῖ μὲ σύρμα μὲ μιὰ στήλη καὶ οἱ «δονήσεις» τῆς μεμβράνας μεταφέρονταν μὲ τὸ σύρμα στ' ἄλλο κουτί, ποὺ λεγόταν «δέκτης». Τὸ δεύτερο αὐτὸ κουτί, τοποθετημένο σὲ μικρὴ ἢ μεγάλη ἀπόσταση, ἀναδημιουργοῦσε τοὺς ἴδιους μουσικοὺς ἤχους.

«Τὸ τηλέφωνο αὐτὸ ὁ νεαρὸς καθηγητὴς τὄφτιασε μυστικὰ καὶ μιὰ μέρα εἶπε στοὺς μαθητές του ὅτι θἄκουγαν μιὰ μυστηριώδη μουσικὴ συναυλία. Τοποθέτησε τὸ δέκτη μπροστὰ στὰ παιδιὰ καὶ ξαφνικὰ ἀκούστηκε νὰ παίζει μιὰ φλογέρα. Ἡ ἐφεύρεση εἶχε ἐπιτυχία. Ὡστόσο, ἄλλοι ἀργότερα ὠφελήθηκαν ἀπ' αὐτὴ καὶ τελειοποίησαν τὸ τηλέφωνο, ὡς τὴ σημερινή του μορφή.

***

«Πρῶτος κατόρθωσε νὰ μεταδώσει τὴν ἀνθρώπινη φωνὴ μέσ' ἀπὸ τὸ διάστημα ἕνας ἄλλος νεαρὸς καθηγητὴς ἀπὸ τὴ Βοστώνη, ὁ Γκράχαμ Μπὲλλ ποὺ ἔδειξε τὴν ὡραία του ἐφεύρεση στὰ 1876, στὴν Ἔκθεση τῆς Φιλαδέλφειας.

«Τὸ τηλέφωνο τοῦ Γκράχαμ Μπὲλλ ἦταν ἁπλούστατο: Ἕνα χωνὶ ξύλινο, ποὺ περιεῖχε ἕνα λεπτότατο ἔλασμα ἀπὸ λαμαρίνα, τοποθετημένο μπροστὰ σ' ἕνα μαγνήτη τυλιγμένο μὲ σύρμα, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χωνιοῦ κι' ἔφτανε ἕως τὸ δέκτη, ποὺ ἦταν ὁμοιος μὲ τὸν πομπό. Ὅταν μιλοῦσε κανεὶς στὸ ἄνοιγμα τοῦ χωνιοῦ, τὸ ἔλασμα ἀρχίζε νὰ πάλλεται, κι' οἱ παλμοὶ αὐτοὶ δημιουργοῦσαν ἕνα ρεῦμα στὸ μαγνητισμένο σύρμα καὶ τὸ ἀκολουθοῦσαν ἕως τὸ δέκτη, ὅπου ἀκούγονταν τὰ λόγια.

— Μά, παππού, τὸ τηλέφωνο αὐτὸ τοῦ ΓκράχαμΜπὲλλ μοιάζει πολὺ μὲ τὸ δικό μας, εἶπε ὁ Πέτρος.

— Ἔχεις δίκιο. Ἡ βάση εἶναι ἡ ἴδια, ἀλλὰ ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι τὸ σύρμα εἶναι μαγνητισμένο καὶ μεταφέρει τοὺς ἤχους σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση. Τὸ τηλέφωνο αὐτὸ τὸ τελειοποίησαν ἀργότερα ὁ Γκρέϋ κι' ὁ Ἔδισσον. Ὡστόσο τ' ὄνομα τοῦ Μπὲλλ πρέπει νὰ ἔχει δικαιώματα στὴν εὐγνωμοσύνη τῆς ἀνθρωπότητος. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε ὅτι βρῆκε ἀρκετὲς δυσκολίες γιὰ νὰ κάμει γνωστὴ τὴν ἐφεύρεσή του. Ἔστειλε τὸν ἀντιπρόσωπό του στὸ γραφεῖο τῶν «διπλωμάτων εὑρεσιτεχνίας» στὴν Οὐάσιγκτων.

«—Τί θέλετε, κύριε; τὸν ρώτησαν ἐκεῖ.

— Ἤθελα νὰ ζητήσω ἕνα δίπλωμα.

— Γιὰ ποιὰ ἐφεύρεση;

— Εἶναι γιὰ μιὰ συσκευὴ ποὺ μεταδιδάζει τὸν ἤχο καὶ τὴ φωνή. Ἐφευρέτης εἶναι ὁ κ. Γκράχαμ Μπέλλ, καθηγητὴς στὴ Βοστώνη. Ἔχω ἐδῶ καὶ τὰ σχέδια καὶ τὰ ὑπομνήματά του.»

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου μελέτησε τὰ σχέδια μ' ἐνδιαφέρον κι' ὕστερα εἶπε:

«—Πολὺ καλά, κύριε, ὑπογράφτε αὐτὴ τὴν αἴτηση καὶ θὰ καταχωρηθεῖ μὲ σημερινὴ ἡμερομηνία καὶ καὶ μὲ σημείωση τῆς ὥρας.»

«Ἡ ὥρα ἦταν δύο ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Ὁ ἀντιπρόσωπος ἔβαλε μιὰ ὑπογραφὴ κι' ἔφυγε.

«Σὲ δυὸ ὧρες ξαναχτύπησαν στὴν ἴδια πόρτα.

«— Ἐμπρός! λέει ὁ διευθυντής.

«Ἦταν ὁ ἀντιπρόσωπος ἑνὸς ἄλλου ἐφευρέτη.

— Τί θέλετε, κύριε;

«Τοποθέτησε τὸ δέκτη μπροστὰ στὰ παιδιά.» (Σελ. 487, στ. α'.)

«— Ἔρχομαι ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Ἐλίσα Γκρέϋ, ἠλεκτρολόγου στὸ Σικάγο, νὰ πάρω σειρὰ γιὰ μιὰ ἐφεύρεση.

«— Τί ἐφεύρεση;

«— Εἶναι μιὰ συσκευή, ποὺ μεταδιδάζει τὸν ἤχο σὲ ἀπόσταση.

«— Ἀδύνατο, κύριε! φώναξε ὁ διευθυντής.

«— Ἰδοὺ τὰ σχέδια καὶ τὰ ὑπομνήματα. Ὁ κ. Γκρέϋ παρακαλεῖ νὰ καταχωρίσετε τὴν αἴτησή του καὶ νὰ τοῦ δώσετε ἀριθμό.

«Ὁ διευθυντὴς διάβασε τὰ χαρτιὰ κι' εἶδε ὅτι ἡ ἐφεύρεση ἦταν πολὺ ἀξιόλογη. Ἀλλὰ ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ θἄπερνε τὸ δίπλωμα;

«— Κύριε, εἶπε στὸν ἀντιπρόσωπο, ἡ αἴτησή σας φτάνει ἀργὰ κατὰ δυὸ ὧρες.

«— Τί θὰ πεῖ αὐτό;

— Κοιτάξτε αὐτὴ τὴν ἄλλη αἴτηση καὶ τὰ σχέδια: Τὰ κατέθεσε πρὶν ἀπὸ δυὸ ὧρες ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ κ. Γκράχαμ Μπέλλ, καθηγητοῦ στὴ Βοστώνη, ποὺ ζητᾶ κι' αὐτὸς τὸ δίπλωμά του.

«— Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐξαφνικό. Ὡστόσο θὰ γράψω στὸν κ. Γκρέϋ.

«Οἱ δυὸ ἐφευρέτες πῆγαν στὰ δικαστήρια καί, μ' ὅλη τὴ μεγάλη ἀξία, ποὺ εἶχε ἡ ἀνακάλυψη τοῦ κ. Γκρέϋ, ἡ δικαιοσύνη εἶπε ὅτι ὁ κ. Γκράχαμ Μπὲλλ εἶναι ὁ ἐφευρέτης τοῦ τηλεφώνου.

***

«Εἴπαμε ὅτι ὁ Μπὲλλ εἶχε ἐκθέσει τὸ τηλέφωνό του στὴν Ἔκθεση τῆς Φιλαδέλφειας. Ἐκεῖ λοιπὸν εἶχε θριαμβευ-

«Οἱ μικροὶ Ἰνδοὶ ἔπαιζαν μ' ἕνα παιχνίδι...» (Σελ. 476, στ. α'.)

«Τὸ τηλέφωνο τοῦ Γκράχαμ Μπέλλ ἦταν ἁπλούστατο...» (Σελ. 487, στ. α'.)

τική ἐπιτυχία. Οἱ ἐπισκέπτες δὲ μποροῦσαν νὰ πιστέψουν ὅτι ἡ μικρὴ ἐκείνη συσκευὴ μποροῦσε νὰ μεταφέρει τοὺς ἤχους μακριά, κι' ὅλοι θαρροῦσαν ὅτι ἦταν στὴ μέση κάποια ταχυδακτυλουργία. Εὐτυχῶς ἕνας ἄγγλος φυσικός, ὁ Οὐίλλιαμ Τόμσον, κατάλαβε ἀμέσως τὸ μηχανισμὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ μάντευσε τὶς ὑπηρεσίες ποὺ ἔμελλε νὰ προσφέρει στὴν ἀνθρωπότητα.

«— Κύριε Μπέλλ, εἶπε στὸν ἐφευρέτη, σᾶς συγχαίρω καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ κάμω γνωστὴ τὴν ἐφεύρεσή σας στὴν Ἀγγλία.

«Καὶ κράτησε τὴν ὑπόσχεσή του. Ὅταν γύρισε στὸ Λονδῖνο, κάλεσε κάμποσους σοφοὺς καὶ τοὺς διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε ἰδεῖ στὴν ἔκθεση τῆς Φιλαδέλφειας.

«Ὁ νεαρὸς ἐφευρέτης ἔκαμε τὸ πρῶτο πείραμά του ἀνάμεσα στὴ Βοστώνη καὶ στὸ Μάλδεν, κωμόπολη ποὺ ἀπέχει ἐννέα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Βοστώνη. Χρησιμοποίησε τὰ σύρματα τοῦ ἠλεκτρικοῦ τηλεγράφου, καὶ τὰ λόγια ποὺ εἶπανε στὴ Βοστώνη ἀκούστηκαν πολὺ καλὰ στὸ Μάλδεν. Πλῆθος ὁλόκληρο ἀπὸ σοφοὺς εἶχε συγκεντρωθεῖ στὸ Πανεπιστήμιο καὶ περίμενε τὴν ἀπάντηση.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Ἀγαπητοί μόν,

ΜΠΟΡΕΙ νὰ γραφτῆ ἐπιστημονικὸ βιβλίο στὴ ζωντανή μας γλῶσσα; Ἀδύνατο! λένε οἱ καθαρευουσιάνοι. Δυνατότατο! λένε οἱ δημοτικιστές. Καὶ τὸ δείχνουν μὲ ἔργα. Ὁ Πάλλης μετέφρασε ἀπ' τ' ἀγγλικὰ μιὰ ἀστρονομικὴ μονογραφία «Ἥλιος καὶ Φεγγάρι», καὶ ἀπ' τὰ γερμανικὰ τὸ φιλοσοφικὸ σύγγραμμα τοῦ Κάντ «Κριτικὴ τοῦ καθαροῦ λογισμοῦ». Ἡ κυρία Παπαμόσκου ἔγραψε μιὰ λαϊκὴ ἀνατομία «Ὁ ἀνθρώπινος μηχανισμός». Ὁ Ἐφταλιώτης τὴν «Ἱστορία τῆς Ρωμοσύνης». Ὁ Ψυχάρης, ὁ Φιλήντας, ὁ Βλαστὸς «Γραμματικές». Ὁ Βλαδιανός, ἕνας νέος νομικός, τὴ διατριβή του γιὰ τὸ δίπλωμα. Ἄλλοι ἄλλα. Καὶ νὰ τώρα καὶ μιὰ Ἀστρονομία, γραμμένη στὴν ἴδια ζωντανὴ γλῶσσα, ἀπ' τὸν καθηγητὴ Ἐλισαῖο Γιανίδη. (Σταματιάδη) ἕναν ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ καλύτερους δημοτικιστές, ποὺ ἔχει γράψει καὶ τὸ περίφημο βιβλίο «Γλῶσσα καὶ Ζωή».

Ὁρίστε λοιπὸν ποὺ γράφονται κι' ἐπιστημονικὰ βιβλία σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα. Μὰ πῶς ὄχι; Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ δημοτικὴ δείχτηκε τόσο πιὸ κατάλληλη ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα γιὰ τὴ Λογοτεχνία — τὸ ποίημα, τὸ διήγημα, τὸ μυθιστόρημα, τὸ δράμα καὶ καθεξῆς,— μποροῦσε νὰ μὴν εἶναι καὶ γιὰ τὴν Ἐπιστήμη; Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκφράζονται τώρα μ' αὐτήν, τόσο καθαρὰ κι' ὡραῖα, στὴν Ποίηση, τὰ λεπτότερα κι' ὑψηλότερα νοήματα, ἦταν δυνατὸ νὰ ἐξαιρεθοῦν ἀπὸ τὸν κύκλο της καὶ τὴν ἁρμοδιότητά της τὰ καθαρῶς ἐπιστημονικὰ καὶ τὰ φιλοσοφικά; Ὅ,τι ἔγινε μ' ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ πολιτισμένου κόσμου δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ γίνῃ καὶ μὲ τὴ νεοελληνική. Κι' ὅπως οἱ Γάλλοι, οἱ Ἰταλοί, οἱ Γερμανοὶ κτλ. ποὺ τὸν παλιὸ καιρὸ ἔγραφαν τὰ σοφά τους βιβλία στὴν καθαρεύουσά τους— τὴ νεολατινική — κι' ὕστερα, σιγὰ-σιγά, εἶδαν τὴν ἀνάγκη κι' ἄρχισαν νὰ τὰ γράφουν ὅλα στὴ ζωντανή τους, τὴν ὁμιλουμένη τους— τὴν ἰταλική, τὴ γαλλική, τὴ γερμανική κτλ. — ἔτσι κι' οἱ Νεοέλληνες, ποὺ δὲν μεταχειριζόνταν γιὰ τὴν Ἐπιστήμη παρὰ τὴν ἀρχαΐζουσα γλῶσσα, ἀρχίζουν τώρα νὰ μεταχειρίζουνται τὴ δημοτική. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς αὐτή, ἡ λογοτεχνικὴ γλῶσσα, θὰ εἶναι στὸ μέλλον κι' ἡ ἐπιστημονική. Ἡ μεσαιωνικὴ διγλωσσία, ποὺ καταργήθηκε πρὸ πολλοῦ στὴν Εὐρώπη, θὰ καταργηθῆ καὶ στὴν Ἑλλάδα. Ὅ,τι ἔγινε παντοῦ θὰ γίνῃ κι' ἐδῶ.

«Στοιχεῖα Ἀστρονομίας» ἐπιγράφεται τὸ νέο βιβλίο τοῦ κ. Γιανίδη, κι' εἶναι πραγματικῶς μιὰ ἁπλὴ κι' εὐμέθοδη Ἀστρονομία γιὰ τὸν καθένα. Οὔτε καθαυτὸ λαϊκή — γι' ἄνθρωπο δηλαδὴ ἐντελῶς ἀμάθητο— οὔτε πάλι βαρειὰ ἐπιστημονική, ποὺ ἡ κατανόησή της θ' ἀπαιτοῦσε ἀνώτερα μαθηματικά. Ὁ συγγραφέας ἀποφεύγει τοὺς πολὺ ἀπρόσιτους μαθηματικοὺς τύπους—τῆς Σφαιρικῆς Τριγωνομετρίας π. χ. — καὶ περιορίζεται στοὺς στοιχειώδεις, ποὺ κι' ἕνας μαθητὴς τῆς Β' τοῦ Γυμνασίου τοὺς ξέρει. Διαβάζοντας μὲ προσοχὴ τὴν Ἀστρονομία τοῦ κ. Γιανίδη, ὁ μαθητὴς αὐτὸς ὄχι μόνο δὲν θὰ παντήσῃ καμμιὰ σοβαρὴ δυσκολία, ὄχι μόνο θὰ μάθῃ στὴν ἐντέλεια τὰ στοιχεῖα μιᾶς Ἐπιστήμης, ποὺ χρειάζεται νὰ ξέρῃ κάθε ἄνθρωπος, παρὰ καὶ θὰ μπορῇ ὕστερα νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ ἄκοπα καὶ τὴν πιὸ βαρειὰ Ἀστρονομία, καὶ στὴν πιὸ δυσνόητη καθαρεύουσα γραμμένη. Κι' ὠφέλιμο ἀνάγνωσμα λοιπόν, γιὰ τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴ νὰ ποῦμε μόρφωση τοῦ καθενός, καὶ πολύτιμο βοήθημα γιὰ κείνους ποὺ θ' ἀγεβοῦν παραπάνω.

Ἀντίθετα ἀπὸ ἄλλους δημοτικιστές, πιὸ ριζοσπάστες, καὶ γι' αὐτὸ πιὸ ἀπρόσιτους, ὁ κ. Γιανίδης διατηρεῖ στὴν Ἀστρονομία του ὅλους σχεδὸν τοὺς ἐπιστημονικοὺς ὅρους τῆς καθαρεύουσας· μόνο, ἐννοεῖται, ποὺ τοὺς συμμορφώνει μὲ τὴ γραμματικὴ τῆς δημοτικῆς· Λέει π. χ. ***ἀπόκλιση, περιστροφή, τροχιά, παράλλαξη, ἔκλειψη, ἔλξη, μάζα, νεφέλωμα, κηλῖδες*** κτλ. κτλ. Καὶ πάλι, παραδέχεται καὶ μερικοὺς τύπους τῆς καθαρεύουσας, ποὺ ἡ συμμόρφωσή τους θὰ ξάφνιζε ἀκόμα. Λέει π. χ. ***ἀποκλίσεις*** κι' ὄχι ***ἀπόκλεισες, ἐκλείψεις*** κι' ὄχι ***ἔκλειψες*** κτλ.

Μόνο ἡ ὀρθογραφία του, ἡ πολὺ ἁπλοποιημένη, εἶναι ἀκόμα ἀσυνέθιστη. Ἀλλὰ συνεθίζεται τόσο εὔκολα! Ἅμα διαβάσει κανεὶς δυὸ-τρεῖς σελίδες, οὔτε κὰν τὴν προσέχει πιά. Γιατὶ ὁ κ. Γιανίδης δὲν παραδέχεται παρὰ ἕνα μόνο τόνο, μιὰ ὀξεῖα, γιὰ τὶς λέξεις ποὺ δὲν τονίζονται στὴ λήγουσα. Οἱ ἄλλες μένουν ἄτονες: ζέστη-ζεστη (τὸ δεύτερο θὰ διαβαστῇ ***ζεστὴ***) ***χρόνια - χρονια*** (χρονιὰ) ***πόσο ποσο*** (ποσό). Καὶ κανένα πνεῦμα, οὔτε ψιλή, οὔτε δασεῖα. Ἰδοὺ ἕνα μικρὸ δεῖγμα ἀπ' αὐτὸ τὸ κείμενο:

«***Ὅταν ἕνα επίπεδο κόψει μια σφαίρα, η τομη είναι κύκλος. Αν τὸ επίπεδο περνα απτο κέντρο της σφαίρας, τότε ο κύκλος είναι ο μεγαλύτερος που μπορει να γίνει απάνω σ' αυτην τη σφαίρα και λέγεται μεγάλος κύκλος***».

Θὰ ἐπικρατήσῃ ποτὲ αὐτὸ τὸ σύστημα; Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ θάταν τόσο λογικὸ καὶ... συμφερτικό!..

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΑ ΞΕΝΑ

Τὴ νοσταλγία τὴν ἄφθαστη
ποὺ αἰσθάνομαι βαθιά μου
Γιὰ τὰ μικρὰ τὰ χρόνια μοῦ
ποὺ γρήγορα ἔχουν φύγει,
Τὸ χωριουδάκι τὸ φτωχὸ
ποὺ ὁ πόθος μου ξανοίγει,
Πῶς νὰ τὰ σβύσω ποὺ φτερὰ
δίνουν στὴ φαντασιά μου;

Κι' ἔχει λαχτάρα μου ἡ ψυχὴ
καὶ δέρνεται νὰ φύγῃ
Καὶ σπαρτάρᾳ σὰν τὸ πουλὶ
μέσ' στὸ κλουβὶ ἡ καρδιά μου,
Καὶ νοιώθω, ἔτσι ὅπως τρέχουνε
βροχὴ τὰ δάκρυά μου
Πάνω στὸ προσκεφάλι μου,
πόσο ἡ ζωὴ εἶναι λίγια!..

Μικρὸς στὰ ξένα βρέθηκα
κι' ἄλιμονο σὲ μένα,
Ἀρρώστησα κι' εἶν' εἴκοσι
τὰ χρόνια μου μονάχα,
Σὲ λίγο θάν' τὰ μάτια μου
γιὰ πάντα σφαλισμένα.

Κλαίω ποὺ χάνω τόσο γιὸς
τοῦ ἥλιου τὸ φῶς, μητέρα.
Μὰ νάχα ἐγὼ τὴ δύναμη,
τὴ δύναμή μου νάχα,
Νἀρχόμουν νὰ σᾶς ἔβλεπα
κι' ἂς πέθαινα κεῖ-πέρα.

Φιλόσοφη

ΑΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

Πρωΐ-πρωΐ, μόλις χάραξε, ἄνοιξα τὸ παράθυρο γιὰ νὰ μπεῖ δροσερὸς ἀέρας στὸ δωμάτιό μου.

Ὁ οὐρανὸς εἶχε ἕνα καθάριο γαλάζιο χρῶμα, καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσης ἦταν ἀχνορόδινος. Πάνω ἀπὸ τὴ γαλήνια θάλασσα εἶχαν πέσει, ἀπαλὰ-ἀπαλά, κάτασπρα πουπουλένια σύννεφα, κοῦμοιαζαν μὲ πελώρια ἀγριεμένα κύματα κρυσταλλωμένα.

Τ' ἀχνορόδινο φῶς ποὺ ἔζωνε ἐκεῖ κάτω τὸν οὐρανό, σὰ διάφανο τούλι, ζωήρευε ἀγαλιάγαλι καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πῆρε ἕνα βαθὺ πορφυροῦ χρῶμα σὰ νὰ χύθηκε ξαφνικὰ αἷμα.

Ἡ πόλη κοιμᾶταν ἀκόμη τυλιγμένη στὶς ἀχνάδες τοῦ πρωϊνοῦ, ὅταν φάνηκε, πίσω ἀπὸ τὸ γέρο-Βοδιά, ὁ ἥλιος ματωμένος, ποὺ σιγὰ-σιγὰ πῆρε τὸ χρυσό του φῶς κι' ἔστειλε σ' ὅλη τὴ φύση ἕνα ἁπαλὸ φιλὶ μὲ τὶς ξανθὲς του ἀχτίνες. Ὅλ' ἡ φύση ξύπνησε... Τὰ δένδρα τίναξαν τὰ φουντωτὰ κλαδιά τους, ἡ χλόη ἀχολόησε, παθητικὰ καὶ τὰ μυριόχρωμα λουλούδια τέντωσαν ἡδονικὰ τὸ κορμάκι τους καὶ τίναξαν ἀπὸ τὰ πέταλά τους τὶς πρωϊνὲς δροσοσταλίδες. Ἀναλυτὸ χρυσάφι χύθηκε σ' ὅλη τὴ φύση...

Μά... ἀλίμονο! χάθηκε μὲ μιᾶς ἡ πρωϊνὴ ὁμορφιά. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ νοτιᾶ πλάκωσαν πηχτὰ σύννεφα καὶ σκέπασαν σὲ λίγες στιγμὲς τὸ γαλαζένιο θόλο. Ἡ φύση σκοτείνιασε, κι' ἡ θάλασσα ἀγριεμένη ξερνοῦσε ἀδιάκοπα ἀφρισμένα θολὰ κύματα βογγώντας. Μιὰ σιγαλὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ καὶ δυνάμωνε... δυνάμωνε...

Ἔτσι καὶ στὸν οὐρανὸ τῆς παιδικῆς μου ζωῆς ὅλα γελοῦσαν χαρούμενα. Ὁ κόσμος ὅλος ἦταν δικός μου. Μά... μὲ μιᾶς πλάκωσε ἡ βαριὰ συννεφιὰ τοῦ Περπρωμένου, ρίχνοντας τὴν ψυχή μου σ' ἕνα πηχτὸ σκοτάδι καὶ κάνοντάς με νὰ δοκιμάσω ὅλους τοὺς πόνους τῆς ψεύτρας ζωῆς. Τὸ ξένοιαστο γέλιο ἔφυγε ἀπὸ τὰ χείλη μου κι' ἄρχισε ν' ἀνθίζῃ τὸ ψεύτικο, ποὺ μ' ἔμαθε ἡ ζωή, ἐνῶ ἡ ψυχή μου μέσα βογγοῦσε...

Σὲ λίγες ὧρες τὰ σύννεφα ἔφυγαν ἀργὰ-ἀργὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἀφίνοντας τὸν ἥλιο νὰ ξαναλάμψῃ, νὰ σκορπίσῃ καινούριο χαμόγελο στὴ φύση καὶ νὰ φιλήσῃ παιχνιδιάρικα τὶς στάλες τῆς βροχῆς ποὺλαμπαν σὰ διαμάντια στὶς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων. Ἕνα οὐράνιο μῦρο ξεχύθηκε στὸν ἀέρα ἀπὸ τὴ νοτισμένη γῆ κι' ἀπὸ τ' ἀνάσασματῶν λουλουδιῶν. Πάλι ὅλα χαρούμενα...

Μὰ ὁ οὐρανὸς τῆς ζωῆς μου θὰ ξαναγελάσῃ ποτέ; ἡ μαύρη συννεφιά, ποὺ σκεπάζει τὴν ψυχή μου, θὰ σκορπιστῇ καὶ θὰ λάμψῃ ὁ ἥλιος τῆς χαρᾶς; Θὰ ξανανθίσῃ τὸ ἀληθινὸ χαμογέλιο τῆς εὐτυχίας στὰ χείλη μου; Ποιὸς ξέρει!..

Σιφονὲτ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΕΣ ΝΥΧΤΙΕΣ

Ἔχει διαβεῖ τὸ δειλινὸ
κι' ἡ νύχτα ἀπὸ κεῖ-πέρα
τὸ μαῦρο ἁπλώνει πέπλο της
ποὺφαινε ἀπὸ τὴ μέρα
κι' ἥσυχη τώρα ἀπανεμιὰ
σκορπίστηκε στὴν ἐρημιά.

Μ' ἀπὸ τὰ οὐρανοθέμελα
σιγὰ-σιγὰ προβάλλει
τώρα τὸ χρυσοφέγγαρο,
ποὺ ἀπὸ μακριὰ ἀπ' ἄλλη
μιὰ χώρα ἦρθε μαγικιά,
ἀπόκοσμη στὴ σκοτεινιά.

Γαληνεμένη ἡ θάλασσα
ρευστὸ χρυσάφι ἐγίνη
πέρνοντας τὸ χρυσόφωτο
ποὺ τὸ φεγγάρι χύνει
καὶ στ' ἀκρογιάλι τ' ἁπαλὸ
τὸ κυματάκι σπᾶ δειλό·

Καὶ πιὰ μακριὰ πρὸς τ' ἀνοιχτά,
βαρκούλες ποὺ ψαρεύουν
μὲ πυροφάνι μοιάζουνε
διαμάντια, καὶ σαλεύουν
ἀργὰ μέσ' στὶς ὑγρές, χρυσὲς
μύριες, τῆς θάλασσας πτυχές.

Μέσα σὲ τούτη τὴ βραδυά,
—τρανοῦ ζωγράφου εἰκόνα,—
γαλήνεψε ἡ ψυχούλα μου·
καὶ μέσ' στὴ σκέψη μόνο
ἡ ἀγάπη ἐφώλιασε βαθιὰ
ἡ καλοσύνη κι' ἡ χαρά...

Λύκος

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

(Ἐλβετικὴ παράδοση)

Σ' αὐτὴν ἐκεῖ τὴν κορυφὴ εἶναι ποὺ παρουσιάστηκε τὸ Πνεῦμα τοῦ βουνοῦ στὸν κυνηγό,—ἄρχισε νὰ μοῦ διηγεῖται ὁ ὁδηγός μου, καθὼς ἀνεβαίναμε ἀργὰ-ἀργὰ τὸ στενὸ μονοπάτι, δείχνοντάς μου μιὰ κορυφὴ γεμάτη χιόνι, μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη φόβο καὶ δυσπιστία.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ ποιὸν κυνηγὸ μιλοῦσε ἐξακολούθησε:

Αὐτὸς ὁ κυνηγός, ποὺ μὲ τόση ἐπιμέλεια ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν ἕνας φτωχὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἡ δυστυχία τὸν ἀνάγκασε στὴν ἀρχὴ νὰ τὸ διαλέξῃ καὶ ποὺ στὸ τέλος τοῦ ἔγινε ἀπαραίτητο.

Μιὰ μέρα κυνηγοῦσε μιὰ ἀγριοκατσίκα, ὅταν τὸ κακόμοιρο ζῶο ἔφθασε στὸ χεῖλος ἑνὸς κρημνοῦ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πηδήσῃ. Ἄλλη διέξοδος δὲν ὑπῆρχε· ἢ ἔπρεπε νὰ πέσῃ στὴν ἄβυσσο ἢ νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ θἄπεφτε τότε στὰ χέρια τοῦ κυνηγοῦ. Γνώριζε ὅτι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἦταν ὁ θάνατος καὶ ἄρχισε νὰ βελάζῃ λυπητερά.

Ἡ ἀγωνία ὅμως τοῦ δύστυχου ζώου δὲν κατόρθωσε νὰ μαλακώσῃ τὴ σκληρὴ καρδιὰ τοῦ διώχτη της, ποὺ χωρὶς νὰ ἀργοπορήσῃ, βάζει στὸ τόξο του ἕνα βέλος, καὶ τραβώντας τὴ χορδὴ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸ σκοτώσῃ· ὅταν στὴ θέση ποὺ μιὰ στιγμὴ πρὶν βρίσκοταν ἡ κατσίκα μόνη της, παρετήρησε τὴν σεβάσμια μορφὴ ἑνὸς γέρου ποὺ κρατοῦσε τὸ ἄμοιρο ζῶο στὴν ἀγκαλιά του. Ἦταν τὸ πνεῦμα τοῦ βουνοῦ.

Σ' αὐτὸ τὸ θέαμα ὁ κυνηγὸς χαμήλωσε τὸ ὅπλο του καὶ τότε τὸ πνεῦμα τοῦ εἶπε:

—Ἄνθρωπε τῆς πεδιάδας, γιατὶ ἔρχεσαι καὶ ἀνησυχεῖς τοὺς κατοίκους τοῦ βουνοῦ; Ἐγὼ δὲν κατεβαίνω σὲ σᾶς νὰ σᾶς ἁρπάξω τὶς κόττες καὶ τὶς ἀγελάδες σας· γιατὶ λοιπὸν ἐσὺ ἔρχεσαι στὸ βασίλειό μου καὶ σκοτώνεις τὰ κατσίκια μου καὶ τοὺς ἀετούς μου;

— Γιατὶ εἶμαι φτωχός, ἀπάντησεν ὁ κυνηγός, καὶ δὲν ἔχω τίποτε ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἔχουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἔχω οὔτε κόττες οὔτε ἀγελάδες, ἤλθα νὰ πιάσω τὰ κατσίκια τὴν ὥρα ποὺ ξεκουράζονται. Ὁ ἀετὸς καὶ τὸ κατσίκι βρίσκουν τὸ φαγητό τους στὸ βουνό, ἐνῶ ἐγὼ δὲν τὸ βρίσκω στὴν πεδιάδα.

Τότε ὁ γέρος προσκάλεσε τὸν κυνηγὸ νὰ πλησιάσῃ, καὶ ἁρμέγοντας τὴν κατσίκα μέσα σὲ ἕνα βάζο, ἔκαμε σιγὰ-σιγὰ ἕνα κομμάτι τυρὶ καὶ τὸ πρόσφερε στὸν φτωχὸ ἄνθρωπο.

— Πάρε, τοῦ εἶπε· καὶ καθημερινῶς θὰ βρίσκῃς ἕνα τέτοιο κομμάτι μέσα στὸ σάκκο σου, ἀρκεῖ νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι ποτὲ δὲ θὰ ξανακυνηγήσῃς τὰ ζῶα μου.

Ὁ κυνηγὸς δέχτηκε, καὶ ἐπὶ ἕνα χρόνο ἔτρωγε τὸ τόσο ὑπερφυσικὸ τυρὶ ποὺ ἔβρισκε καθημερινῶς στὸν κυνηγετικό σάκκο του.

Τὸν δεύτερο χρόνο, τὰ ἀγριοκάτσικα πῆραν θάρρος καὶ κατέβηκαν κάτω στὴν πεδιάδα· οἱ ἄνθρωποι τὰ ἔβλεπαν μὲ εὐχαρίστηση νὰ πηδοῦν ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ καὶ κανένας δὲν τὰ πείραζε.

Ἕνα ἀπόγευμα ὅμως τοῦ τρίτου χρόνου, ἐνῶ ὁ κυνηγὸς καθόταν στὸ παράθυρό του, ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἐπλησίασε τόσο στὸ σπίτι του, ποὺ χωρὶς νὰ βγῇ ἔξω μποροῦσε νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Ὁ πειρασμὸς ἦταν πολὺ μεγάλος. Ξεκρέμασε τὸ τόξο του καί, ξεχνώντας τὴν ὑπόσχεσή του στὸ πνεῦμα, σημάδεψε τὸ ζῶο ποὺ περνοῦσε ἀνύποπτα καὶ τὸ σκότωσε.

Ὅταν ὅμως πῆγε νὰ πάρῃ τὸ τυρὶ ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τοῦ χρησίμευε γιὰ φροῦτο, εἶδε μὲ ἔκπληξή του ὅτι τυρὶ δὲν ὑπῆρχε. Τότε θυμήθηκε τὸ γέρο τοῦ βουνοῦ, ἀλλὰ εἶπε:

— Τὸ πνεῦμα ἂς κρατήσῃ τὸ τυρί του, τώρα κα κατσίκια μᾶς συνήθισαν· καὶ μπορῶ νὰ σκοτώνω ἀπὸ δῶ-μέσα ὅσα θέλω.

Τὴν ἐπαύριο ὅμως κανένα δὲν φάνηκε σὲ ὅλη τὴν πεδιάδα· καὶ τὴν μεθεπαύριο τὸ ἴδιο, κι' ἔτσι ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ξανάρχισε ὁ κυνηγὸς τὴν παλιὰ δουλειά του.

Μιὰ μέρα, κυνηγώντας ἕνα ἀγριοκάτσικο, βρέθηκε στὸ ἴδιο μέρος ποὺ τρία χρόνια πρὶν εἶχε δεῖ τὸ γέρο. Χωρὶς κὰν νὰ θυμηθῇ τὴ συνάντηση ἐκείνη σημάδεψε τὸ ζῶο ποὺ στεκόταν στὴν ἄκρη τοῦ κρημνοῦ, καὶ τραβώντας τὴ χορδὴ τοῦ τόξου του, τὄριξε πληγωμένο στὴν ἄβυσσο.

Θέλοντας νὰ δῇ ποῦ εἶχε πέσει, σύρθηκε ἔως τὸ χεῖλος τοῦ ὑψώματος καὶ κοίταξε πρὸς τὸ βάραθρο· ὅταν ἔξαφνα, ἐκεῖ στὸ βάθος, παρετήρησε τὸ πνεῦμα τοῦ βουνοῦ πού, κρατώντας στὰ γόνατά του τὸ πληγωμένο κατσίκι, τὸν κοίταζε μὲ μάτια φλογισμένα. Οἱ ματιές τους συναντήθηκαν καὶ ὁ κυνηγὸς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ξεκολήσῃ τὴν δικιά του ἀπο κεῖνη τοῦ γέρου.

Ἔξαφνα αἰσθάνθηκε μιὰ ζάλη· θέλησε νὰ φύγῃ μὰ δὲν κατόρθωσε οὔτε νὰ κουνηθῇ. Τότε ὁ γέρος τὸν ἐφώναξε τρεῖς φορὲς μὲ τὸ ὄνομά του· καὶ στὴν τρίτη, ἀφίνοντας μιὰ φωνὴ ἀγωνίας ποὺ ἀκούστηκε σὲ ὅλη τὴν πεδιάδα, ἔπεσε ὁ κυνηγὸς στὴν ἄβυσσο.

Τὸ πνεῦμα τοῦ βουνοῦ εἶχε ἐκδικηθεῖ.

Στὸ μεταξύ, φθάσαμε στὸ χωριό, κι' εὐχαριστώντας τὸν ὁδηγό μου γιὰ τὴν ἱστορία του, μπῆκα στὸ πανδοχεῖο ποὺ ἔμενα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰούλιος Καῖσαρ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Τί ὀμμορφιὰ ποὺ ἔχουν τὰ βουνά σου, Ἀττική!..

Σοῦ χαρίζομαι, ἀγέρα δροσερέ, πνοὴ τοῦ Πάρνη, τύλιξέ με, χάϊδεψέ με, πνίξέ με!.. Καὶ

σὺ ἀπαλόγραμμο Πεντελικὸ ποὺ ἀγναντεύεις τὴν Ἀκρόπολη, σὰν νὰ νοιώθῃς πὼς ἀπὸ σένα βγῆκαν αὐτὰ τὰ μάρμαρα τὰ ἱερά, τὰ μνημεῖα τἀθάνατα!.. Ζηλεύω, Αἰγάλεω, τὴν γυαλένια σου ἐπιφάνεια... Ἀχνοφέγγεις μακριά, γλυκόχρωμε Ὑμηττέ!..

Σᾶς λατρεύω βουνά!.. Σᾶν νἄστε ψυχές σᾶς ἀγαπῶ. Στὶς ἀγκάλες σας τὸ χωριουδάκια κοιμοῦνται... Νὰ τὸ Μενίδι στὰ πόδια σου, Πάρνη, μαζεμένο σᾶν νὰ γυρεύῃ τὴν προστασία σου...

Θαυμάζω, βουνά, τὴν ἄγρια ὀμορφιά σας. Οἱ αὔρες ἀπ' τὶς κορφὲς ἄγριες κατεβαίνουν, κι' ὅσο νὰ φτάσουν στὰ πόδια σας μερεύουν καὶ γλυκοφιλοῦν τὰ φύλλα καὶ σιγοτραγουδοῦν στὰ δρομάκια τῶν χωριῶν.

Γεμίζω ζωὴ καὶ χαρὰ ἀπὸ σᾶς, βουνά. Καὶ γυρίζω στὴν Ἀθήνα δροσερὴ καὶ χαρούμενη, μὲ τὴν ψυχὴ δυνατή, καθάρια σᾶν καὶ σᾶς, λατρευτά μου βουνά!

Εὔα

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡΡ

Κάποτε ὁ Ἀλφόνσος Κὰρρ εἶχε στὴν ἐξοχὴ ἕνα γείτονα, ποὺ εἶχε μιὰ πολὺ ὡραία βιβλιοθήκη.

Μιὰ μέρα, ὁ Κὰρρ ἔστειλε τὸν ὑπηρέτη του νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν γείτονά του ἕνα βιβλίο ποὺ χρειαζόταν.

— Ἀδύνατον! ἀπάντησε ὁ γείτονας. Ἔχω ὡς ὅρον ἀπαράβατο νὰ μὴν ἀφήνω τὰ βιβλία μου νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐὰν ὅμως ὁ κύριός σου θέλει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ διαβάσῃ, εἶναι ἐλεύθερος νὰ τὸ κάμῃ.

Ἀργότερα, ὁ ἴδιος γείτονας ἔστειλε στὸν Κὰρρ νὰ ζητήσῃ τὸ ποτιστήρι του.

— Ἀδύνατον! ἀπάντησε ὁ πνευματώδης συγγραφέας· ἔχω ὡς ὅρον ἀπαράβατο νὰ μὴν ἀφήνω τὰ ἐργαλεῖα μου νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἂν ὅμως ὁ κύριος γείτονάς μου θέλει νὰ ἔλθῃ νὰ ποτίσῃ στὸν κῆπο μου, εἶναι ἐλεύθερος νὰ τὸ κάμῃ ὅλη τὴν ἡμέρα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Μυστηριώδης Προσωπιδοφόρος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Παππού, πὲς τῆς μαμμᾶς, ἂν θέλῃς, τώρα ποὺ βγαίνει γιὰ τὰ μαγαζιά, νὰ σοῦ ἀγοράσῃ καὶ μιὰ ὡραία πίπα...

— Μὰ πίπα ἔχω, παιδί μου...

— Δὲν ἔχεις μία, παππού! Τὴν ἔσπασα προ ὀλίγου.

Μυστηριώδης Προσωπιδοφόρος

Στὴν ἐξοχή.

Ὁ Γιῶργος: — Γιατί, Νῖκο, ἡ ἀγελάδα ἔχει κουδούνι στὸ λαιμό;...

Ὁ Νῖκος: — Μά... ὑποθέτω... γιὰ νὰ φωνάζῃ τὸ μοσχαράκι ὅταν τὸ φαί εἶναι ἕτοιμο.

(Μετάφραση)

Δυσόχορτο

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 244ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 1 Ἰουνίου 1929 πρὸς ἐύρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Ἰουνίου, Ἰουλίου, καὶ Αὐγούστου 1929 δημοσιευθεισῶν 295 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ *πρῶτος* τὰς εὑρεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ *δεύτερος* τὰ Ἑβδομα Λύσεων καὶ ὁ *τρίτος* τὰ Ἑβδομα Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Ε', § 25.

Οἱ *Ἰσότιμοι* ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νἀγοράσουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1929 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν δέκα (10) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσουν ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δρ. («Ἴδε καὶ Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Ζ' § 6 καὶ 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σοφιστής, 184, 19, 7.

Ἰσότιμοι: Ἄγνωστος Χ, 181, 19, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄχνη, 179, 18, 7. Α. Σπανός. 178, 18, 7.

Ἰσότιμοι: Ἀρχοντοπούλα, 174, 18, 7. Μάγισσα, 170, 17, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλπούδας, 148, 15, 5. Κυπριακὴ Μούσα, 155, 16, 7. Παν. Γ. Μακρίδης, 154, 16, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Σμυρνιωτᾶκι, 133, 14. 7. Ἐσφτέρι τῆς Ἠπείρου, 122, 13, 7. Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, 138, 14, 5. Ἱππότης τῶν Κύκνων, 134, 14, 7. Ὀδυσσεύς, 103, 11, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀντώνιος Μ. Καΐκης, 15, 2, 4. Ἀὸν Ζουάν, 62, 7, 7. Ἐλευθ. Ν. Ρουσσόκης, 12, 2, 1.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 - 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μιτσουκό, 179, 18, 7.

Ἰσότιμοι: Ἀκούρδιστο Ρολόϊ, 164, 17, 7. Μικρὸς Καλλιτέχνης, 190, 19, 7. Μαγιολούλουδο, 169, 17, 7. Ριγολέτος, 186, 19, 7. Ἀθανάσιος Διάκος, 182, 19, 7. Τζίνα, 172, 18, 7. Ἐλιάνα, 164, 17, 7. Πορφυρίς, 165, 17, 7. Μήδεια, 172, 18, 7. Ἄγνωστη, 166, 17, 7. Πάνθεια Ἀβραδάτου, 175, 18, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰούλιος Καῖσαρ, 143, 15, 7. Δαιμόνιον, 153, 16, 7.

Ἰσότιμοι: Ποδοσφαιριστής, 142. 15, 7. Δούλη Δωδεκάνησος, 162, 17, 7. Γαλάτεια, 142, 15, 7. Ἥρώ, 154, 16, 7. Ἀστραπόβροντο, 153, 16, 7. Πηλιορείτικο Κεράσι, 144, 15, 6. Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, 149, 15, 6. Μίνα, 152, 16, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσάμπερλιν, 126, 13, 7. Μονάκριβη, 138, 14, 7. Καφηρεύς, 126, 13, 7.

Ἰσότιμοι: Ἥρα Σ. Ἀνδρούσου, 123, 13, 6. Γ. Χ. Γαρουφαλῆς, 122, 13, 7. Ἀστὴρ τοῦ Πόντου, 132, 14, 7. Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, 139, 14, 7. Κωνστ. Ι. Παπαχρυσάνθου, 125, 13, 7. Χρυσοθήρας, 132, 14, 6. Φὸν Μούλωφ, 130, 13, 7. Πεταχτὸ Ναυτάκι, 138, 14, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Χαλιμά, 109, 11, 6. Παγωνάτος, 116, 12, 7. Καλλιόπη Φ. Καβουνίδου, 107, 11, 5. Καμάρι τῆς Μητέρας, 97, 10, 6. Χαρὰ Μπαμπᾶ, 97, 10, 6. Γεώργιος Ἀβέρωφ, 116, 12, 7. Νέμεσις. 95, 10, 5. Ρασπουτίν, 97, 10, 6. Διον. Σ. Πολλάτος, 95, 10, 4. Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο, 110, 11, 5. Συριανὸς Διάβολος, 114, 12, 7. Συρανώ, 98, 10, 5. Ἄσπρη Μπαλλαρίνα, 99, 10, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Τρομερός, 36, 4, 2. Τζοκόντα, 40, 4, 2. Ἀστὴρ τῆς Ἄνδρου, 59, 6, 4. Καραμπαμπᾶς, 41, 5, 4. Πειρακτήριο, 50, 5, 5. Μ. Ι. Δεσύλλας, 47, 5, 2. Παραμυθένιος, 41, 5, 3. Α. Ε. Θεοδωρόπουλος, 18, 2. Ι. Φαουστίνα, 21. 3. 2. Ρακέτα, 69, 7, 5. Θ. Καλκάνης, 18, 2, 1. Κατίνα Η. Κεχαγιᾶ, 18. 2, 1. Φασαρίας, 1, 1, 1. Μοῦτσος, 46, 5, 4. Ἐβελλίνα, 10, 1, 1. Μοκοκό, 69, 7, 5. Λωτός, 47, 5, 3. Ἐγγλεζίτσα, 30, 3, 2. Ἐσπεράντο, 11, 2, 1. Ἀντιγόνη, 52, 6, 3. Ἐρρικέτη, 45, 5, 3. Λευκὴ Μαρκησία, 24, 3, 3.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πιτσιρίκος, 140, 14, 7.

Ἰσότιμοι: Ἑλληνόπουλο, 180, 18, 7. Ἀυσόχαρτο, 179, 18, 7. Ἀγνούλα, 172, 18, 7. Ἀγγελούδι, 175, 18, 7. Μικρούλα Τραλαλά, 191, 17, 7. Ζήνων Πουλάκης, 159, 16, 7. Φίλ. Κ. Σμυρνιώτης, 157, 16, 7. Χρ. Ι. Σολιώτης, 191, 20, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεράϊδα τῆς Σκύρου, 85, 9, 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἰάσων, 20, 2, 1. Μέγας Ἀλέξανδρος, 19. 2, 1. Λευκάτας, 22, 3, 4. Πλοίαρχος Γράν, 50, 5, 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 8 Σεπτεμβρίου 1930

«ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ»

Εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου μυθιστορήματος, ποὺ θ' ἀρχίσῃ στὴ «Διάπλασι» ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο καὶ θὰ τελειώσῃ μὲ τὸν τόμο. Συγγραφέας του ὁ διάσημος Γάλλος Μωρὶς Σαμπάνιε καὶ μεταφραστὴς του ὁ ἴδιος ποὺ μεταφράζει τὴν «Καλύβα τοῦ Μπάρμπα-Τόμ». Εἰκόνες ἄφθονες, ὡραιότατες, κι' ὑπόθεση ἀληθινὰ σαγηνευτική. Πρόκειται γιὰ μιὰ τολμηρότατη ἐξερεύνηση στὰ βάθη τῆς ἀβύσσου ὁλόκληρου Εὐρωπαίους ποὺ βρίσκονται στὰ Ἰμαλάϊα καὶ θέλουν ν' ἀνακαλύψουν τὴν πραγματικὴ ἱερὴ πόλη τῶν Ἰνδῶν,—δυστύχεια, ἀπροσιτη, μυστηριώδη,—ποὺ ἔμαθαν τυχαία τὴν ὕπαρξή της καὶ τὴ θέση της ἀπὸ ἕνα παλιὸ ἔγγραφο... Κίνδυνοι, περιπέτειες, ἀπρόοπτα, ὅσα θέλετε. Κι' ὅλα συγκεντρωμένα, πυκνά, γιατί τὸ μυθιστόρημα. δὲν εἶναι μεγάλο, ἀφοῦ θὰ χωρέσῃ σὲ δέκα φυλλάδια. Θὰ δημοσιεύεται ὅμως ἀρκετὴ ὀυνέχεια κάθε φορά. Κι' θἄχετε πολὺ μεγάλη ἀπόλαυση...

Φυσικά, ἄλλο μυθιστόρημα φέτος δὲν θὰ δημοσιευθῇ. Δυό-τρία ποὺ εἶχα ὀπ' ὄψει μου— μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ πρωτότυπο τοῦ κ. Ξενοπούλου,—ἐπειδὴ εἶναι πολὺ μεγαλύτερα καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ χωρέσουν στὰ φυλλάδια ποὺ μένουν, τὰ φυλάγω γιὰ τοῦ χρόνου.

Ἡ *Τζίνα* φρονεῖ ὅτι αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν «ἔγινε πιὰ σαχλό· δὲν κάθουνται ἥσυχα; Ἂς δεῖξουν μὲ ἔργα τἀγόρια ὅτι εἶναι ἀνώτερα· ὄχι μὲ λόγια». Ἔ, μὰ βέβαια· μὲ ἔργα. Θὰ προσπαθήσουν νὰ τὸ δεῖξουν, κι' ἡ συζήτησὴ αὐτὴ θὰ συντελέσῃ... Ἡ Χιονία τοῦ κ. Φαΐδωνος, ποὺ σ'εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον, εἶναι πάντα ὀμορφὴ καὶ μεγαλώνει. Αὐτὸ τὸν καιρὸ ἔχει καὶ τέσσερα χαριτωμένα γατάκια, ὅλο ἀγόρια. Ὅσο γιὰ τὴν μετάφραση ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικό, ποὺ ἔβαλα στὸ Πένταθλο, νομίζω ὅτι μποροῦν νὰ τὴν κάμουν κι' ὅσοι δὲν εἶναι «ἐξεφτέρια» στἀρχαῖα ἑλληνικά. Γιατὶ τὸ Ἐπίγραμμα εἶναι γνωστότατο, ὑπάρχουν πολλὲς μεταφράσεις του, κι' ἔμμετρες καὶ πεζές, καὶ τὸ κάτω-κάτω θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ μὲ τὸ Λεξικὸ ἢ μὲ τὴ βοήθεια κανενὸς μεγαλύτερου. Γιατὶ ὁ ἀκοπὸς τοῦ Ἀγωνίσματος αὐτοῦ δὲν εἶναι νὰ δεῖξῃ κανεὶς πὼς ξέρει ὅτι «βαθυχαίτης» θὰ πῇ βαρύμαλλος ἢ «πυροφόρος» σιτοφόρος καὶ εὐφορος. Ἀλλὰ νὰ δεῖξῃ πὼς ὅμα πάρῃ τὴν ἔννοια ἑνὸς ἀρχαίου κειμένου, μπορεῖ νὰ τὸ ἀναπλάσῃ, νὰ τὸ ἀποδώσῃ στὴ σημερινὴ γλῶσσα μὲ ἀκρίβεια καὶ μὲ ὀμορφιά. Μὲ ἄλλους λόγους τὸ ἀγώνισμα δὲν εἶναι φιλολογικό, ὅπως θὰ ἦταν ἂν ἤδιαν ἕνα πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ ἄγνωστο ἀρχαῖο κείμενο, ἀλλὰ μᾶλλον λογοτεχνικό.— Αὐτὰ γιατὶ ἐνδιαφέρουν πολλούς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταί μου, ὅταν λάβῃ ἡ συνδρομή των, νὰ τὴν ἀνανεώνουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ μὲ ὑποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ τὸ ὑπενθυμίζω στὸν καθένα ἰδιαιτέρως. Ἡ ἔγκαιρη ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρώτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ὡς κι' ἡ *Λιλάντα* παρακινήθηκε νὰ μοῦ γράψῃ γιὰ τὸ ζήτημα ἀγοριῶν - κοριτσιῶν. Κι' ἀναφέρει ἕνα γεγονός, ποὺ, κατὰ τὴν γνώμη τῆς, καταρρίπτει τὸ ἐπιχείρημα τῶν «κυρίων», ὅτι στοὺς Διαγωνισμοὺς μου παίρνουν μέρος μικρὰ ἀγόρια καὶ μεγάλα κοριτσια ποὺ γι' αὐτὸ κι' ὑπερτεροῦν. Ἀλλὰ στὸ δραματικὸ Διαγωνισμὸ τῆς «Νέας Ἑστίας», λέει, ἔλαβαν μέρος 47 συγγραφεῖς (ἀδιάφορα πόσοι ἄνδρες καὶ πόσες γυναῖκες). Καὶ στ' ἀποτελέσματα, πρώτη ἤλθε ἡ δ. Μπουκουβάλα, καὶ κατόπι, κατὰ σειρά, οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες Ρουθᾶ, Μητσοτάκι καὶ Μεταξᾶ. Καὶ ρωτᾶ: «Τώρα τί ἔχουν νὰ ποῦν τἀγόρια; Μήπως καὶ στὸν Διαγωνισμὸ τῆς «Νέας Ἑστίας» ἔλαβαν μέρος «μπεμπέδες» καὶ «μεγάλες»;— Δὲν ξέρω. ἂν αὐτὸ ἔχῃ μεγάλη σημασία· τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι στὸ Διαγωνισμὸ ποὺ ἐπικαλεῖται ἡ *Λιλάντα*, ἔλαβαν μέρος πολὺ περισσότεροι ἄνδρες παρὰ γυναῖκες, διακρίθησαν ὅμως πολὺ περισσότερες γυναῖκες παρὰ ἄνδρες. Σύμπτωση ἄραγε; Δὲν ἀποκλείεται...

«Μακεδονικὴ Δυναστεία», ἔλαβα τὸ γράμμα, ποὺ πρὶν μοῦ τὸ στείλῃ, ὁ δίφραστὴς σᾶς τὸ διάβασε καὶ φρίξατε. Ἔφριξα κι' ἐγὼ καὶ τὸ πέταξα χωρὶς νἄν νὰ τὸ τελειώσω. Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητεῖτε ὅμως, νὰ τὸν διαγράψω ὀηλαδὴ ἀπὸ συνδρομητή, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω. Καθένας, βλέπετε, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πληρώνῃ συνδρομὴ σ' ἕνα περιοδικὸ καὶ νἀναι συνδρομητὴς ὅσο θέλει, καθὼς καὶ νὰ τὸ παίρνῃ ὡς ἀγοραστὴς ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο. Ἕνα μόνο μπορῶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ: ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ξαναπαντήσω στὸν ὑβριστὴ καὶ δὲν θἄχω στὸ ἑξῆς καμμιὰ ἀπολύτως σχέση μαζί του. Αὐτὸ καὶ μοῦ ἐπιτρέπεται καὶ μοῦ ἐπιβάλλεται. Ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ σεῖς θὰ τὸ βρῆτε ἱκανοποιητικό. — Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι γιὰ ὅσα κάνετε γιὰ τὴ διάδοσή μου κι' εἶμαι βέβαιη, ὅτι μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχετε, θὰ ὑπερνικήσετε ὅλα τὰ ἐμπόδια κι' ὅλες τὶς ἀντιδράσεις.

Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* δὲν παραδέχεται τὴ γνώμη τοῦ *Οὐράνιου Τόξου*, ὅτι τὰ κοριτσια θηλαδὴ μὲ τὴν ἐργασία, μὲ τὴ μελέτη, ἀναπληρώνουν ὅ,τι τοὺς λείπῃ καὶ «μ' ἕνα τεχνικὸ μέσο γικοῦν τὸ φυσικὸ ἐμπόδιο». Καὶ παίρνει παράδειγμα ἀπὸ τὸν ἑαυτό της: Εἶχε πάντα τοὺς πρώτους βαθμοὺς. στὸ σχολεῖο τῶν ἀρρένων ὅπου φοιτοῦσε, ἐνῷ δὲν μελετοῦσε σχεδὸν καθόλου κι' ἐνῷ οἱ συμμαθητές της ἦταν τὰ ἐπιμελέστερα παιδιά. Ἀλλ' αὐτὸ βέβαια εἶναι κάτι σπάνιο· μιὰ ἐξαίρεση ποὺ δὲν κάνει κανόνα. Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἡ παρατήρηση τοῦ *Οὐρ. Τόξου* μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι σωστή, δὲν τὸ δείχνει ὅμως τὸ μοναδικὸ παράδειγμα τῆς *Μεγάλης Ἑλλάδος*. Γιὰ τέτοια ζητήματα χρειαζόνται πολλὲς - πολλὲς παρατηρήσεις, ὁλάκερη στατιστική, σὰν ἐκεῖνες ποὺ βλέπουμε στὰ βιβλία τῶν ψυχολόγων, τῶν γιατρῶν, τῶν παιδαγωγῶν, ποὺ μελετοῦν τὶς ἰδιότητες καὶ ἱκανότητες τῶν δύο φύλων.

Ὁ *Χρυσαστὸς* ἔλαβε ἕνα τετράδιο Μ. Μυστικῶν ἀπὸ Διαπλασόπουλο κι' ἔμεινε κατάπληκτος: οἱ ἀπαντήσεις ὅλες ἦταν ἐντελῶς ὅμοιες, κατὰ γράμμα, μὲ τὶς ἀπαντήσεις ἑνὸς ἄλλου τετραδίου ποὺ εἶχε λάβει τὴν προηγούμενη ἡμέρα ἀπὸ Διαπλασοπούλα! Τί συμβαίνει λοιπόν; Σύμπτωση; Ἀδύνατο! Ὥστε;.. —Μὰ ναί, αὐτὸ παρατηρήθηκε κι' ἄλλη φορά: Μερικοί, ἀντὶ νὰ γράφουν ἀπαντήσεις δικές τους, ἀντιγράφουν τὶς ὡραῖες ἀπαντήσεις ἀπὸ τὰ τετράδια ποὺ λαβαίνουν. Τί ἄτοπο καὶ ἀσυλλόγιστο πρᾶγμα! Πόσο τοὺς ἐκθέτει στὰ μάτια τῶν συναδέλφων τους! Ἀλλὰ καταργεῖ καὶ τὸν σκοπὸ τῆς ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, ποὺ εἶναι νὰ γνωρίζει ὁ ἕνας τὶς ἰδέες, τὸν χαρακτῆρα, τὴν ψυχὴ τοῦ ἄλλου. Τί γνωριμιὰ λοιπὸν μπορεῖ νἀ γίνῃ μὲ ξένες ἀντιγραμμένες ἀπαντήσεις;..

Ἡ *Μικρομέγαλη* βρίσκει ὅτι γιὰ τἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια πολὺ ὡραῖα τὰ εἶπε ἡ *Συγουράμαλλη*. Καὶ συμφωνεῖ μὲ τὸ *Ἀκούρδιστο Ρολόϊ* ὅτι τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια. Ἔργα λοιπόν!—Τῶρα ἡ *Μικρομέγαλη* εἶναι στὰς Ἀθήνας· ἦρθε ἐδῶ γιὰ νὰ σπουδάσῃ στὸ Πανεπιστήμιο Τί καλά!

Σὲ συλλυποῦμαι ἀπ' τὴν καρδιά μου, *Βοσκοπούλα*, γιὰ τὸ θάνατο τοῦ μεγάλου σου ἀδελφοῦ. Εἶναι βέβαια φριχτὸ πρᾶγμα νὰ χάνεται ἕνας νέος στὴν ἀκμή του, μὲ τόσα προτερήματα καὶ μὲ τέτοιο μέλλον μπροστά του. Ἀλλά, δυστυχῶς, σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τὰ φριχτὰ αὐτὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο σπάνια. Πόσοι ἄλλοι σπαράχθηκαν ἀπὸ πόνους σὰν τὸν δικό σου! Αὐτὸ νὰ συλλογιέσαι, ἀγαπητή μου, καὶ νὰ ἐγκαρτερῆς.

Κρίμα νὰ χαθῇ τὸ πρῶτα γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες, *Μόνα Βάννα*! Τί ὡραῖο ποὺ θἄταν κι' ἐκεῖνο, ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ σημερινό... Μὲ μεγάλη εὐχαριστηση διάβασα ὅλες αὐτές τὶς πληροφορίες γιὰ τὶς σπουδές σου καὶ τὶς φιλοδοξίες σου. Ὥστε θέλεις νἀναδειχθῆς μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες Διαπλασοπούλες, τέτοια ποὺ νὰ μείνῃς «ἀξέχαστη» καὶ νὰ σὲ φέρνω μιὰ μέρα γιὰ παράδειγμα· κι' ἀκόμα ὀνειρεύεσαι καὶ σὺ «νὰ γράψῃς ὁλάκερη βιβλιοθήκη σὰν τὸν κ. Ξενόπουλο». Ὄυτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο βρίσκω ἀπραγματοποίητο. Ἅμα ἔχῃ κανεὶς τὰ προσόντα ποὺ φαίνεται πὼς ἔχεις ἐσύ, κι' ἅμα *θέλει*, ὅλα τὰ κατορθώνει. Ναί, κι' ἐγὼ νομίζω ὅτι γιὰ φιλολογία, ἡ Γερμανία εἶναι καταλληλότερη.

Χαίρω πολύ, *Ἥρωϊκὴ Θέσσα*, ποὺ κι' ἡ γιαγιά σου σοῦ εἶπε τὰ ἴδια μὲ μένα. Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θὰ τὰ βγάλῃς πέρα μιὰ χαρά! Μὰ λύπησε ἡ κατάσταση τῆς ἀδελφούλας σου, ἀλλὰ ἐλπίζω ἡ λυπομανία αὐτὴ νὰ εἶναι παραστική. Πὲς της κι' ἀπὸ μέρος μου ὅτι θέλω νὰ κάνῃ κουράγιο καὶ νὰ πρώτῃ γιὰ νὰ δυναμώσῃ. Γιὰ τὴ μικρή σου προστατευόμενη, τὸ φτωχὸ ἐξύπνο κοριτσάκι ποὺ ἔχει τόσο ζῆλο νὰ μάθῃ γράμματα, λέω εὐχαρίστως στὰ Διαπλασόπουλα, ὅσα ἔχουν ἄχρηστα βιβλία τῆς Α' Γυμνασίου (ἐξαταξίου) νὰ σοῦ τὰ στείλουν γιὰ νὰ τῆς τὰ δώσῃς. Θέρουν ὅμως τὴ διεύθυνσή σου; Γι' αὐτὸ θἄπρεπε νὰ βάλῃς μιὰ Μικρὴ Ἀγγελία.

Ἡ *Χάϊδω* μοῦ γράφει, ὅτι ὅταν εἶδε τὴν ἔγκριση τοῦ φευδωνύμου τῆς, αἰστάνθηκε τόση χαρά, σὰ νὰ ἦταν δέκα χρονῶν. «Μιὰ ἀπόδειξη ἀκόμα, λέει, πὼς ὁ ἄνθρωπος, ὅσο κι' ἂν μεγαλώνῃ, κρύβει πάντα μέσα του καὶ κάτι ἀπ' τὸ παιδί». Κι' ἴσως, προσθέτω, αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅσα κρύβει... Ὡραιότατα κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφει γιὰ τὴ γλῶσσα. Ἂς διαβάσῃ καὶ τὴ σημερινὴ «Ἐπιστολή», γιὰ νὰ ἰδῇ πὼς αὐτὲς οἱ «ἰδέες» κι' αὐτὴ ἡ «διγλωσσία» δὲν μπορεῖ νἀ εἶναι παρὰ προσωρινά. Ναί, γιὰ τὴ Σελίδα κομμάτια δέχομαι πάντα.

Ἄστερε Νίκη, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, εἶδες, σοῦ ἐξέλεξα καὶ χαίρω πολὺ ποὺ ἀποφάσισες νὰ λάβῃς μέρος στὴν κίνηση. Γιὰ τὴν Ἀκροστιχίδα τοῦ 33 φύλλου ἔχεις δίκιο: ὁ ὁρισμὸς τῆς πρώτης λέξεως δὲν εἶναι σωστός. Ἀντὶ πόλις τῆς Ἰνδοκίνας, θέλει «χώρα τῆς Ἀσίας, πλησίον τῆς Ἰνδοκίνας». Ἀλλὰ κι' ἔτσι, ὑποθέτω, ἡ λέξις μαντεύεται, ὅπως τὴ μάντεψες καὶ σύ.

Προσκοπάκι τοῦ Εὐξείνου, σήμερα, καθὼς βλέπεις, δημοσιεύονται τἀποτελέσματα τοῦ 244ου Διαγωνισμοῦ (λύσεις Ἀσκήσεων τῆς Γ' τριμηνίας τοῦ 1929). Ὥστε τοῦ 248ου θἀρχήσουν ἀκόμα. Ἔλαβα καὶ τὸ μθῆο σου, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν περιλάβω στὸν Διαγωνισμό, γιατὶ δὲν εἶναι πρωτότυπος καὶ θὰ σἀδικοῦσα. Θέλω νὰ πῶ ὅτι ὑπάρχει γνωστὸς μθῆος γιὰ τοὺς παντικοὺς ποὺ ἀποφάσισαν νὰ κρεμάσουν κουδοῦνι στὸ λαιμὸ τῆς γάτας, γιὰ νὰ τὴν ἀκοῦνε, ἀλλὰ κανένας δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφαση. Θέλεις νὰ διαγωνισθῆς; Κάμε κανέναν ἄλλο, δικό σου· ἔχεις καιρό.

Εἶμαι πάντα καλά, *Ἀστραπεσταῖε Καβαλλάρη*, καὶ πάντα ἀγαπῶ τὰ παιδιά μου. Ναί, ἕνα τέτοιο μυθιστόρημα ἱστορικὸ τοῦ Chancel εἶχα ὀπ' ὄψει μου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θὰ χωροῦσε φέτος, τὸ φύλαξα γιὰ τοῦ χρόνου. Οἱ Περιπέτειες τοῦ Σέρλοκ Χόλμς δὲν θἄταν κατάλληλες γιὰ τὴ Σελίδα· θἄπρεπε νὰ δημοσιευθοῦν μιὰ ἐκτεινῶς καὶ μὲ εἰκόνες. Τὸ «Θῦμα τοῦ Φθόνου» ὁ πάρχει. Γράφε μου, σὲ παρακαλῶ, πιὸ συχνά, τώρα ποὺ ὑπάρχει... συγκοινωνία.

Καὶ σύ, *Σιφονέτ*, παίρνεις παράδειγμα ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου, ἐπομένως δὲν εἶναι γενικὸ αὐτὸ ποὺ λές. Τό ξέρω ὅτι σὺ ἐργάζεσαι ὅσο λίγα ἀγόρια καὶ δὲν πολυεκκαρεῖς γι' ἄλλα πράγματα· τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι: ἔτσι ἐργάζονται τὰ περισσότερα κορίτσια; Ὅσο γιὰ κεῖνα ποὺ ὑποστήριξε κάποιος, τὰ ἐντελῶς ἀστήρικτα, εἶδες ὅτι τὰ ἐξαρακτήρισα ὅπως ἔπρεπε καὶ δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθουμε.

Ὡς σήμερα μοῦ παρήγγειλαν καὶ μοῦ προπλήρωσαν τὸ ΣΗΜΑ: Πρώτη-πρώτη ἡ *Μικρομέγαλη*, ἔπειτα ἡ *Διάνα*, ἡ *Ἀθηνᾶ Γ.*, *Ἰωαννίδου*, ὁ *Ἄγγελος Ἀγγελόπουλος*, ἡ *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*, ἡ *Σιμώνη* ἡ *Χρυσοστηγή* καὶ ἡ *Κυρὰ τῆς Θάλασσας*. Καλὴ ἀρχὴ λοιπόν, περιμένω καὶ τοὺς ἄλλους.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα οἱ ἐξῆς: ***Εὐαγγελία Ν. Μάργαρη, Πίκμαν, Λευκάτας

γριφος·) *"Ανοιβιν* (δὲν πιστεύω· κουράζομαι βέβαια, ἀλλὰ διαβάζω καὶ τὰ δυσανάγνωστα· ἄν δὲν θὰ μπορέσω νὰ διαβάσω κάτι τί, θὰ τὸ πῶ·) *Γκρέτχεν* (ὁ Ἀνανίας ἔλαβε καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ)· *Ἀνδριωτοπούλαν.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἔστειλα·) *Μικρὸν Ἀθηναῖον, Ρογῆρον* κτλ. κτλ.

Ναυσόπαιδο, Ν. Γ. Κυριακάκιν, Κατίναν Σαββανῆ, Τοὶν-Τσόν, Κλειὼ καὶ *Εὐγενίαν Ἀνδρικοπούλου, Μυστηριώδη Ντέντεκτιβ* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Σεπτεμβρίου*, ἀπὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 251ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι 13 Νοεμβρίου.

584. Λεξίγριφος

Μυθικὴ ἀντρογυναίκα
Καὶ νησάκι ἑλληνικό,
Ὅς που γιὰ μετρήσης δέκα,
Κάνουν μέγα ποταμό.

Ρασπουτίν

585. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ ζῶο ρυπαρό,
Μ' ἕνα δεύτερο κεφάλι,
Κάνεις ἄλλο, πιὸ μικρό,
Ἀλλὰ ρυπαρὸ καὶ πάλι.

Ἀβροπούλη

586. Δογοπαικτικὸς Μεταγραμματισμός

Βγάλε με καὶ βάλε φί
Μὰ τοῦ κάκου ἡ ἀλλαγή:
Κι' αὐτὴ χώρα εἶναι μεγάλη
Ὅπιος ἤταν κι' ἡ ἄλλη.

Νίκος Γσακουμάγκου

587. Ἀναγραμματισμός

Μακρὺ σίδερο, ἐργαλεῖο,
Τί κοινὸ ἔχει μὲ τὸ πλοῖο;
Μ' ἂν τὸ ἀναγραμματίσῃς,
Πλῆθος πλοῖα θὰ ποκτήσῃς!

Μελαχρινὴ τοῦ Σκέττιν

588. Ἀστὴρ

* * * Ὁριζοντίως βα-
* * * σιλεὺς τῆς Περ-
* * * σίας· καθέτως
* * * Ε * * * ποταμὸς τῆς Ἑλ-
* * * λάδος· διαγω-
* * * νίως πόλις με-
* * * γαλονήσου καὶ
μία τῶν Μοιρῶν.

Κυπριωτικὴ Δορκάς

589. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ἔρπετὸν — ἐπίρρημα τόπου = θηρίον + (Ἐδῶδες ἄνθος — μετοχή =) φωνῆεν + (μέρος δενδρόφυτον — ἀντωνυμία =) κάνιμον, φωτιστικόν.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος ἥρως.

Ἀκούβιστο Ρολέϊ

590. Λιπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαιότατον Βασιλέα, τὰ δὲ τρίτα γράμματα Ἀργοναύτην:

1, Ρωμαῖος ρήτωρ· 2, Λατῖνος ποιητής· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Θεά· 5, Μέγας Ποταμός· 6, Ἀρχαία πόλις.

Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλὰς

591. Φωνηεντάλιπον

φρς - * - κπς - ρμ - τ - λχν

Αἰγυπτιοπούλα

592. Γρῖφος

λας εἰς
λας λας εἰς εἰς
Ὦ, τί; γε τὸ παθ
λας λας εἰς εἰς
λας εἰς

Ἀνδαλουσία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 26

364. Ναπολέων (νά! πόλεων). —365. Παλάμη (πᾶ, λᾶ, μῖ.)— 366. Μακάρι - καμάρι. — 367. Ὁ Περδίκκας, ἡ πέρδικα.—368.

Μ Κ Α
Α Ι Λ
Κ Ν Κ
Τ Ι Β Ε Ρ Ι Σ
Ρ Ζ Α
Α Ο Ω
Κ Σ Ν

369. ΠΑΙΩΝΙΟΣ (αἰώνιος, Ἰωνᾶς, ὤνιος, νωπός, οἰνάς, Σινᾶ.) —370-374. Διὰ τοῦ Μ: *ἄμμος, ἅλμη, μῆκος, ποταμός, ἔμπορος.* — 375. ΠΑΡΙΣ (Ἰάΐων, ἜκΑβη, Φαραώ, Ἴλιον, ΘάΣος).—376. Μάθε, γέρο, γράμματα— τώρα στὰ γεράματα. — 377. *Μεταξὺ κύλικος καὶ χειλέων* (μὲ τὰ ξί, κὶ λύκος καὶ χὶ λέων. —378. Cigale (si, Galles). — 379. RENNES (Enée, Nérée, serre).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν περενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

Ἡ Ἁπλῆ ζωή, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωήν, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνη, δρ. 8. (1 καὶ 2).

Ἡ Εὐτυχία, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασιγόνη. δρ. 8 (1 καὶ 2).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 50. (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὰ Διηγήματα, τοῦ Rudyard Kipling. Μετάφρασις Κας Ν. Ι. Κ. Δρ. 25 (4,50 καὶ 6,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 καὶ 2).

Πρόας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρειοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 – 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1929), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 36 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἕναστος ἄρραφος δρ. *80* καὶ *ραμμένος δρ. 85*. Ὁ δὲ *Τόμος τοῦ 1929* τιμᾶται ἄρραφος δρ. *110* καὶ ραμμένος δρ. *115*.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ Α' — 735 /

Γεγονότα μ' ἀνάγκασαν νὰ διακόψω κάθε ἐπικοινωνία γιὰ πολὺ καιρὸ μὲ τὴν Διάπλασι. "Οσοι μοῦ στεῖλαν τετραδιάκια, κλπ. καὶ δὲν ἀπάντησα ζητῶ συγγνώμη.

Θ' ἀπαντήσω τώρα σ' ὅσους μπορέσω.

Ρόδης Σύρανης

/ Α' — 736 /

Δαιπλασόπουλα - ες, φανῆτε εὐγενικὰ στέλνοντάς μου ἕνα σας τετραδιάκι, στὴ Δ/σιν: Κ. Πανταρίδου, Κενταύρων 4. Θεσσαλονίκη, **ΑΡΗΣ**

/ Α' — 737 /

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΕΦΥΡΟΥ

Δάβατε ὅλοι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ ΖΕΦΥΡΟΥ. Ὁδηγίαι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ φύλλον 40.

ΖΕΦΥΡΟΣ

/ Α' — 738 /

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΔΙΔΑΝΤΑΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ: "Ἔλαβα πλῆθος ποιήματα. Καλά, μέτριά.. ἀσχημούτσικα. Ξεχωρίζουν ἀμέσως: ἡ «Νοσταλγία» τὸ αἰσθαντικὸ καὶ μυστικὸ ποίημα τῆς *Ἑλιάδος Μυρσίνη.* Τὰ ὄμορφα σονέττα τῆς **Φιλέσσφης**, ἡ συγκινητικὴ ἔμμετρη ἱστορία τῆς **Σγουρόμαλλης.** Ἀπὸ τ' ἄλλα ἀρκετὰ καλὰ τοῦ Παραμυθένιου (ἂν δὲν τὰ χάλαγαν μερικοὶ ἀτεχνοι στίχοι) κι' ἡ Ἀνάσταση, τοῦ Αἰόλου. Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: *Ἶρις Μυρσίνη.* (οἱ τραγῳδίες τοῦ Αἰσχύλου). Β' ΒΡΑΒΕΙΟ: **Φιλέσσφη** (τὸ *βραβευμένο μυθιστόρημα, τοῦ Θαλῆ Νάρη*). "Ἐπαινος: **Σγουρόμαλλη.** Εὐχαριστῶ θερμὰ τοὺς ἄλλους.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ. Στὸ Διαγωνισμὸ Ζωγραφικῆς ἔλαβα πολλὰ σοβαρὰ σκίτσα. Μία γελοιογραφικὰ καὶ ἀρκετὲς... ἀντιγραφές! Πολὺ καλὲς οἱ γελοιογραφικὲς ἀκουαρέλες τοῦ **Β. Καβουράκι.** Οἱ δυὸ γελοιογραφικὲς σειρὲς τοῦ Λαμπαδίκα. *Καλὴ γραμμὴ ἔχουν ἀκόμα: τὸ σκίτσο μιᾶς γριᾶς, τῆς Ἐλπίδος Εὐστρατιάδου, ἡ «Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη» τῆς Σγουρόμαλλης, ἡ καμηφὴ γελοιογραφία τῆς Κατίνας Σαββανῆ, ὁ Ἀτσίγγανος τοῦ Ἀτσίγγανου.* Τοὺς λοιποὺς θερμότατα εὐχαριστῶ. Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Βολιότικο Καβουράκι** (Μπαρμπὰ-Γκριὸ τοῦ Μπαλζάκ). Β' ΒΡΑΒΕΙΟ: **Λαμπαδίας** (Ἀυγερὴ τοῦ *Καρκαβίτσα.*) "Ἐπαινος: **Ἐλπὶς Εὐστρατιάδου, Σγουρόμαλλη.**

Λιλάντα

Υ. Γ. Λαμπαδία, ποιά ἡ Δ/σή σου;... Λυπᾶμαι ποὺ δὲν μπορῶ ν' ἀλληλογραφήσω μ' ὅσους μοῦ τὸ ζήτησαν. δὲν ἔχω δυστυχῶς διαθέσιμο καιρό.

/ Α' — 739 /

Δον-Ζουάν! Τὴν εἶπες πάλι! Γι' αὐτὸ σκεπτόσουν τρεῖς ἑβδομάδες; Σαφνιάστηκες ποὺ μοῦ ἀρέσει ὁ Σουρής; Γιατί δὲν φθάνει;... Σοῦ... ἡ... ρίς!!!

Αἰάνα

/ Α' — 740 /

Παιδιά τὴν ἔπαθα κι' ἐγώ. "Οσα γράμματα μοῦ στείλατε κάπκαν στὸ ταχυδρομεῖο. Στείλατε λοιπὸν τὴν ἀπάντησιν τοῦ [Α' - 695] Διαγωνισμοῦ μου στὴν Δ/σιν Κον Δεπάν, οἰκία Λογοθέτη, Κεφαλάρι Κηφισσιᾶς. Ἐλπίζουσα Νεότης, πιστεύω ὅτι τώρα μὲ γνωρίζεις.

Ἐρίππος Ταχυδρόμος

/ Α' — 741 /

Τοὺς ὑποστηρίξαντάς με στὸ δημοψήφισμα ὑπερευχαριστῶ. "Οσοι μοῦ στείλαν γράμμα *ἢ τετραδιάκι καὶ δὲν τοὺς ἀπήντησα,* ἂς μοῦ ὑπενθυμίσουν παρακαλῶ γιὰ νὰ τοὺς ἀπαντήσω ταχύτατα. Βασίλειον Παρμενίδην. Δράμα.

Βασίλειος Μακεδὼν

/ Α' — 742 /

Γόρδιε Δεσμέ, «στὸ τέλος ξουρίζουν τὸν γαμπρὸν· λοιπόν; βάλε μυαλό. Κάτσε φρόνιμα, γιατί;

Μ. Στήριος

/ Α' — 743 /

Η «ΔΥΑΝΑΡΙΑ» μετωνομάζεται ἐπὶ τὸ αὐθεντικώτερον εἰς «ΠΑΝΙΚΟΝ» ἐπειδὴ τὸν σκωπτίζει παντοῦ.

Καὶ συνεχίζει: Ἀρχοντοπούλα = Ρές; Ρεβασυρὸς Ψυχῆς = Μαρώτη, Σπίθα — Καυδαράκη, Ἀναλάντη = Γριμαλδῆ. Γαλανὸς Οὐρανὸς — Ἐμμανουηλίδη, Ἠσαΐας = Μπουφίδου. (Ἀκολουθεῖ). **ΠΑΝΙΚΟΣ**

/ Α' — 744 /

«ΤΡΟΜΕ», τί συμβαίνει: Ἀποκάλυψη; Κρίμα ποὺ σᾶς νόμιζα γιὰ πιὸ ἔξυπνους, (τοὺς δυό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ταρζὰν ἐννοεῖται!). Ἀνεμοστρόβιλος δὲν εἶναι ὁ Λάμπρου. (Οὔτε ἀμφιβολία· Διάπλασις). Ἀφοῦ ὅμως εἴστε τέτοιοι θὰ σᾶς ἀλλιάσωμε. «**ΠΑΝΙΚΟΣ**»

/ Α' — 745 /

Ο (Α' — 623) Διαγωνισμὸς παρατείνεται ἕως 15 Ὀκτωβρίου. Χιονολούλουδο, Ἑρμῆς, *Ναυσόπαιδο, περιμένω.*

Μικρὸς Ἐδισσων

/ Α' — 746 /

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ (Δ. Σ.)

ΓΕΓΟΝΟΣ! Παιδιά, ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ ἰδίας δαπάνας, ἀνήγειραν παρὰ τὸν ΙΑΙΣΣΟΝ ΤΟ ΒΑΤΡΑΧΕΙΟΝ ΤΡΕΛΛΟΚΟΜΕΙΟΝ· τὸ ἐνεκενίασαν: (Μ) ΝΥΣΤΙΚΗ ἀστυνομία, ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ, ΣΥΡΚΟΥΦ, ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ! ΠΡΟΣΕΧΤΕ! Ἀντὶ ὁποιασδήποτε ἀμοιβῆς ζητᾶμε τὶς κεφαλὲς τῆς **Στραβοκάνας** καὶ **Καμπούρας**, πρὸς πλευτισμὸν τοῦ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.

ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ· Ἡ ἐπέμβασή σου μεταξὺ τῶν ΔΙΑΛΥΘΕΝΤΩΝ ΕΛΘ. ΝΕΩΝ καὶ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΝΤΩΝ ΒΑΤΡΑΧΩΝ ἦτο Ἱπποτικοτάτη. Ἀλλὰ Ἱπποτισμὸς καὶ 20ὸς αἰὼν ταιριάζει; Τέτοια θάναι ἡ «ΔΡΑΣΗ» σου: Ἀπὸ τώρα ἀρχισες τὶς μπλόφες; εἴτε πολὺ ἀφελεῖς ἀκοῦς ἐκεῖ Βάτραχος 1 Ἀνδρεόπουλος κ.λ. ΚΑΙ ΟΙ 22 ἀνακαλύψεις ΣΑΣ ΑΘΩΟΣ ΚΑΜΜΙΑ ΣΩΣΤΗ (ΔΙΑΠΛ. ΒΕΒΑΙΑ). Ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι ὁ σύλλογός σας εἶναι (μὲ) ΓΑΛΟΣ; Ο ΒΔΕΛΟΠΟΥΛΟΣ "Η Ο ΔΕΛΑΠΑΤΡΙΔΗΣ; αὐτὰ λέμε ἐμεῖς, σεῖς;

Γενομένης τῆς πληρώσεως ἐκέρδισαν: 149 = KODAK, 162 = ΡΟΛΟΓΙ, 43 = ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ, 192 = ΜΠΙΜΠΛΟ, 28 = ΣΤΥΛΟ. Οἱ κερδίσαντες ἂς στείλουν Δ/σεις καὶ 5 δρ. ταχυδρομικά, γιὰ νὰ πάρουν τὰ δῶρα.

ΧΑΙΡΕΤΟΝΤΑΣ τὸν ἐρχομὸ τοῦ χειμῶνα, διοργανόνουμε τὴν Α' μας ΕΚΔΡΟΜΗ στὴ ΡΑΦΙΝΑ, στὰς 25 9/30. "Οσοι ἐς θὰ συμμετάσχουν νὰ τὰ δηλώσουν ΑΜΕΣΩΣ, καὶ νὰ ζητήσουν προφορικῶς πληροφορίες ἀπὸ τὸν κ. **Βουλγουρίδη** (Θέσπιδος 1). Συμμετοχὴ δρ. 40, γιὰ ΒΑΤΡΑΧΟΥΣ δρ. 35.

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ, 34 Ἑλλανίκου, Ἀθήνα.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι